

[Sri P. Ramamurthi] [25th September 1956]

this House, practically the entire House. So far as the northern boundary is concerned, the Government had taken some stand some time back. There was a debate on the question in this House. During the debate there was practical unanimity on the point that the stand taken by the Government of Andhra was not correct and that that Government was going back on certain commitments already made. In view of this it was stated at that time that the Central Government must be addressed and representations made to them that they should adhere to the promises and undertakings given about three years ago when the Andhra State was formed. Unfortunately the Central Government had not come forward with a statement on the question.

Therefore, in view of the fact there is practical unanimity in this House on this question, I would suggest that a delegation composed of members from all parties representing the entire House may wait upon the Central Government. If the Government of Madras have got any statement to make on the question, I would certainly welcome that statement. I feel that the unanimity of view that already exists in this House and outside should be properly represented and made known to the Central Government not only at the official level, but also non-officially so that a quick decision on the question may be taken. Therefore, I would ask the Hon. the Leader of the House whether he has got any statement to make on this question on behalf of Government, if not now, at least tomorrow.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Now that the matter has been raised by the hon. the Leader of the Opposition, we would like to consider the whole thing and make a statement tomorrow, if a statement is necessary.

IV.—GOVERNMENT BILL.

THE MADRAS CULTIVATING TENANTS (PAYMENT OF FAIR RENT) BILL, 1956 (L.A. BILL NO. 4 OF 1956) (DISCUSSION)—*cont.*

10-13
a.m.

* SRI S. SWAYAMPRAKASAM : சட்டசபைத் தலைவர் அவர்களே, இன்றைய தினம் பொது விவாதத்தில் இருக்கும் நியாய வார மசோதா எல்லா விதத்திலும் வரவேற்கப்படுவதாக இருந்த போதிலும் நிலப் பிரச்சனை சம்பந்தமாக இந்த அரசாங்கம் சென்ற ஐந்தாண்டுகளாக கையாண்டு வரும் நிலையைப் பார்த்தால் இதனால் ஏற்பட்டிருக்கும் பலனை விட தீமைகள்தான் அதிகமாக இருக்கிறது என்று நினைப்பதற்கு இடம் இருக்கிறது. என்னென்றால் எந்த முறையில் இந்தப் பிரச்சனையை தீர்த்து வைக்க வேண்டுமோ அந்த முறையில் தீர்த்து வைக்கப்படாமல் எந்த அளவிற்கு முயற்சி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமோ அந்த அளவுக்கு முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளாமல் எதனை நல்ல முறையில் தீர்த்து வைக்க வேண்டுமோ அதனை அந்த முறையில் தீர்த்து வைக்காமல் ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வருவதால்தான் தீமைகள் அதிகமாக ஏற்படுமோ என்று நினைக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. தஞ்சை பண்ணையான் பாதுகாப்புச் சட்டம் ஐந்து வருஷங்களுக்கு முன்னதாகக் கொண்டு வரப்பட்ட பிறகு மற்ற இடங்களிலும் நில வெளியேற்றம் பெரிய அளவில் நடைபெற்று வந்ததால்தான் நில வெளியேற்றத் தடுப்புச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்து அதையும் நிறைவேற்ற வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அதற்குப் பிறகு இந்த இரண்டும் சேர்ந்து

25th September 1956] [Sri S. Swayamprakasam]

நேற்று ஒரு சட்டத்தை நிறைவேற்றியிருக்கிறோம். இன்று நியாய வாரம் கொடுக்க வேண்டும் என்ற ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வந்து அதைப்பற்றி பொதுவாக இப்பொழுது விவாதிக்கிறோம்.

தஞ்சையிலும் சரி மற்ற இதர இடங்களிலும் சரி சட்டங்களைக் கொண்டு வந்த பிறகு அங்கு விவசாயிகளுடைய நிலைமை என்ன, நிலச்சுவாந்தார்களுடைய நிலைமை என்ன என்பதைப்பற்றிய அறிக்கை ஏதாவது அந்தந்த ஜில்லா கலெக்டர்களுடமிருந்து வந்திருக்கிறதா அல்லது அப்படிப்பட்ட ஒரு அறிக்கையை வெளியிடும்படி கேட்டார்களா என்பதைப் பற்றி ஒரு தகவலும் இல்லை. இந்த சட்டங்கள் அங்கெல்லாம் எப்படி நடைபெற்று வருகிறது என்ற தகவலை சர்க்காருக்குத் தெரியுமா என்று தோன்றுகிறது. அந்த சட்டங்கள் அமுல் நடந்துவதில் எவ்வளவு சிரமங்கள் இருக்கின்றன என்பதை அறிந்தார்களா என்றால் இல்லை என்றுதான் தோன்றுகிறது. நிலம் சம்பந்தமாக ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய சிரமத்தை நல்ல முறையில் தீர்த்து வைக்கவேண்டும் என்ற அக்கரையும் சர்க்காருக்கு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இது வரைக்கும் அந்த சட்டங்களால் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய சிரமங்களை தீர்த்து வைத்திருக்க முடியும். அப்படி தீர்த்து வைக்கக் கூடிய அக்கரை சர்க்காருக்கு இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. விவசாயிகளுக்கு இருக்கக்கூடிய தீமைகளை நிவர்த்திக்கக் கூடிய அளவில் இன்றைய தினம் சட்டங்கள் அமைத்திருக்க வேண்டும். அவர்களுடைய நன்மை தீமைகள் என்ன என்பதை அறிந்து கொண்டு அதற்குத் தக்கபடி சட்டங்களை திருத்தி அமைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

இன்றைய தினம் இருக்கக்கூடிய நியாய வார மசோதாவை எடுத்துக் கொண்டால் அதில் எவ்வளவு நன்மைகள் இருக்கின்றன என்பதை தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதாக இருக்கிறது. குறிப்பாக இந்த மசோதாவின் 13-வது பிரிவை எடுத்துக் கொண்டால் அதனால் எவ்வளவு நபர்களுக்கு நன்மை வருகிறது என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். 13-வது பிரிவுப்படி யாருக்கு 60—40 கிடைக்கிறது என்பதைப் பார்த்தால் சொந்த நிலம் வைத்துக் கொண்டிருக்கக்கூடிய விவசாயிக்கும் குத்தகைக்கு எடுத்துக்கொண்டு விவசாயம் செய்யும் விவசாயிக்கும் ஐந்து ஏக்கருக்கு மேல் நிலம் இருக்கக் கூடாது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதை கவனித்தால் எவ்வளவு பேர்களுக்கு இதன் நன்மை கிடைக்கிறது என்பது நன்றாக தெரியும். இதைப்பற்றி பரிசீலனை செய்யப் பேரவை பெரிய நில சுவாந்தார்களுக்குத்தான் இதன் மூலம் அதிகப்படியான நன்மை கிடைக்கப் போகிறது என்பது தெரிய வரும். தஞ்சை ஜில்லா சம்பந்தப்பட்ட வரையில் பத்து ஏக்கர் என்று வரம்பு கட்டியிருக்கிறார்கள். பத்து ஏக்கர் வரையில் இருந்தால் அதில் ஐந்து ஏக்கர் திருப்பிக் கொடுத்துவிட வேண்டியதாக இருக்கிறது. அவர்களுக்கு எல்லாம் இந்த சட்டம் பாதுகாப்பு அளிப்பதாகவே இல்லை. இந்த நிலைமையில் விவசாயிகளுக்கு நேரத் விதமான சலுகையும் அளிப்பதாக இல்லை. ஆனால் பெரிய மிராசதார்களுக்கு அதிகப் படியான சலுகைகள் காட்டப்படுவதாகத்தான் தெரிகிறது. பெரிய நிலச் சுவாந்தார்களுக்கு நன்மையைச் செய்ய வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்ததாகத்தான் தெரிகிறது. இன்றைய தினம் ஐந்து ஏக்கர் வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்கள் எவ்வளவு பேர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று பார்த்தால் அது குறைவாகத்தான் இருக்கும். அரசாங்கம் கணக்கு எடுத்திருப்பார்கள். அதன்படி எவ்வளவு பேர்களுக்கு இதன் செளகரியம் கிடைத்திருக்கிறது என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். பல பெரிய மிராசதார்கள் கூக்குரல் இடாதன் காரணமாக இந்த பிரிவைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இதனால் பெரிய நிலச்சுவாந்தார்களுக்கு செளகரியம் ஏற்படுமே தவிர விவசாயிகளுக்கு அல்ல. ஐந்து ஏக்கருக்கு மேல் வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது என்று சொன்னால் அப்படி இருக்கக் கூடிய விவசாயிகள் குறைவாகத்தான் இருக்கும். ஆகவே இந்தச் சட்டத் தினால் வரக்கூடிய பலன் மிகக் குறைவாகவேதான் இருக்கும். யாருக்கு நன்மையைச் செய்ய வேண்டும் என்று இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு

[Sri S. Swayamprakasam]

[25th September 1956]

வருகிறேமோ அவர்களுக்கு எந்த விதமான நன்மையும் ஏற்படாமல் போகிறது. இந்தச் சட்டத்தைப் பார்த்தால் ஏற்கெனவே தஞ்சை பாதுகாப்பு சட்டத்தில் எப்படிப்பட்ட சலுகைகள் இருந்தனவோ அப்படிப்பட்ட சலுகைகள் கூட இச்சட்டத்தில் இல்லாமல் போய்விடுகிறது என்பது நன்றாகத் தெரியும். அந்த அளவில் இது பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஐந்து எக்கருக்கு மேல் இருக்கக்கூடிய நிலத்தை நிலச் சொந்தக்காரர்களுக்குக் கொடுத்துவிட வேண்டும் என்று சொன்னால் நடுத்தரக்காரர்களுக்கு பலன் கிடைக்காமல் போய்விடுகிறது. அவர்களுக்கு எந்த விதமான பரிசாரமும் இல்லாமல் போய்விடுகிறது. இப்படிப்பட்ட விதி முதலில் வந்த மசோதாவில் இல்லை. இதை செலெக்ட் கமிட்டியில் புகுத்தியிருக்கிறார்கள். இந்தச் சட்டம் கொஞ்சம்பேருக்குத்தான் நன்மை செய்யக்கூடியதாக இருக்கிறது. பல விவசாயிகளுக்கு நன்மைகள் கிடைக்கக்கூடியதாக இல்லை என்பதை வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். காலம் அதிகமாக இல்லாமல் இருப்பதால் இதைப்பற்றி அதிகமாக நான் பேசுவதற்கு இல்லை. பிரிவுகள் சம்பந்தமாக பேசும்போது இதைப்பற்றி அதிகமாக பேசுகிறேன். அது சம்பந்தப்பட்டவரையில் அப்பொழுது பேசிக் கொள்ளலாம் என்று இத்துடன் நிறுத்திக் கொள்ளுகிறேன். நடுத்தரக்காரர்களுக்கு இந்த அரசாங்கம் எந்த விதமான அக்கரையும் எடுத்துக்கொள்ள வில்லை என்று சொல்லிக்கொண்டு இத்துடன் என் பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

* SRI V. C. PALANISAMY GOUNDER : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த நியாய வார மசோதா வைப்பற்றி நேற்று விவாதிக்கும்போது இந்த சட்டசபையில் நான் இல்லாமல் இருந்ததற்கு முதலில் என்னுடைய வருத்தத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். என் பேரில் கருணை கூர்ந்து கனம் சபாநாயகர் அவர்கள் எனக்கு பேசுவதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் இன்று கொடுத்ததற்கு அவருக்கு நான் என்னுடைய நன்றியை செலுத்துகிறேன். என்னுடைய தொகுதியில் விநோபா பாலே அவர்கள் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்ததாலும் அவரை வர வேற்கும் பொறுப்பு எனக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்ததாலும் என்னால் இங்கு நேற்று வர முடியவில்லை. அப்படி வராமல் இருந்ததால் என்னுடைய தொகுதியின் மக்களுக்கு நான் என்னுடைய கடமையை செய்யத் தவறிய வகை மாட்டேன். அப்படி கடமையை செய்ய தவறி விட்டேன் என்று யாரும் நினைக்கக் கூடாது என்பதையும் தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இப்பொழுது நியாய வார மசோதா என்று கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. இது வரையிலும் குத்தகைக்காரர்களுக்கு ஒரு பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டியது அவசியம் என்று எல்லோராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது. அதை ஒத்துக் கொள்ளும் அளவில் இப்பொழுது சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். தஞ்சை பண்ணையால் பாதுகாப்பு சட்டத்தில் 60-40 என்று வகுக்கப்பட்டிருந்தது. இப்பொழுது இந்த மசோதாவில் அதை மாற்றி 40-60 என்று கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. எந்த முறையில் இந்த விதிதாசாரத்தை கையாண்டார்கள் என்பது தெரியவில்லை. இப்பொழுது அதைமாற்றி நாற்பது, அறுபது என்ற முறையில் வார விதிதாசாரம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறு மாற்றுவதற்கு முன்பாக பொருளாதார முறையில் இது நன்கு ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்டதா? “உழைப்பவனுக்கு இன்று கிடைத்து வரும் பலன் என்ன? சாகுபடிக்கு ஆகும் செலவு என்ன? நிலக்காரருக்கு எவ்வளவு கிடைக்கிறது?” என்பதை எல்லாம் நல்ல முறையில் ஆராய்ச்சி நடத்தியிருந்தால் இவ்வாறு செய்வார்கள் என எனக்குத் தோன்றவில்லை. டெல்லியில் பிளானிங் கமிஷன் 75 கொடுக்கிறோம் என்று சொன்னார்களே, பொருளாதார முறையில் இதைப் பரிசீலனை செய்து இப்படிக் கொடுக்கலாமா என யோசனை செய்யப்பட்டதா என்று கேட்க ஆசைப்படுகிறேன்.

தவிர இப்பொழுது நஞ்சைக்கு வாரம் விதித் வேறு, புஞ்சைக்கு வாரம் விதித் வேறுக நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சர்க்காருடைய செலவினால் மேட்டூர் கால்வாய் கட்டப்பட்டு பாசன வசதி அதிகமாக அளிக்கப்

25th September 1956] [Sri V. C. Palanisamy Gounder]

பட்டுள்ள தஞ்சாவூர் போன்ற டெல்டா பிரதேசங்களில் 40 சத விதிகம் வாரம் கொடுத்துவிட்டு, பணத்தை அதிகம் செலவு செய்து பம்பு செட்டுகள் முதலியவற்றை தாங்களே வைத்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிற புஞ்சைப் பிரதேசங்களுக்கு 35 சத விதிகம் வாரம் என்று நிர்ணயிப்பது நியாயம் இல்லை. மேலும் தோட்டக்கால் பிரதேசங்களுக்கு 33½ என்று நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். உணவு உற்பத்தி விஷயத்தில் சர்க்கார் வெகு தாராளமாக கிணறுகளை வெட்டுவதற்கும் நிலங்களை சீர்திருத்தம் செய்வதற்கும் கடன் கொடுத்திருக்கிறார்கள். விவசாயிகள் ஏராளமாகக் கடன் வாங்கி கிணறுகளை வெட்டுவதற்கும், மிக ஆழமாகத் தோண்டுவதற்கும் சில இடங்களில் இருபதாயிரம் ரூபாய்களுக்கு மேல் செலவிட்டிருக்கிறார்கள் என்பது மிகையாகாது. இது கனம் மந்திரிகள் எல்லோருக்கும் தெரியும். தங்களுடைய பணத்தை எல்லாம் தோட்டக்கால் பகுதிகளில் நல்ல முறையில் விவசாயம் செய்ய வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு நிலக்காரர்கள் அர்ப்பணம் செய்துவிட்டு இன்றைக்கு உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் செலவழித்திருக்கிற பணத்திற்கு ஏற்ற வகையில் லாபம் இல்லாவிட்டாலும் கூட போட்ட முதலை எடுக்கக்கூட அவர்களுக்கு ஊதியம் இல்லாமல் இருக்கிறது என்சை சொல்ல விரும்புகிறேன். இன்றைக்கு அந்தத் தோட்டக்கால் பகுதிகளை உடைய நிலக்காரர்களுக்கு 33½ சத விதிகம் என்று நிர்ணயிப்பது ஏன் என என்ருக்குப் புரியவில்லை. சர்க்காருக்கு இவர்கள் யாரும் தங்கள் குறையை எடுத்து அப்பீல் செய்துகொள்ளவில்லை என்ற காரணத்தினாலா? ஆகவே புஞ்சை பகுதிக்கு 33½ சத விதிகம் வாரம் என்று நேற்று காங்கிரஸ் கட்சிக் கூட்டத்தில் தீர்மானம் செய்திருப்பதாகத் தெரிகிறது.

* SRI M. NARAYANA KURUP: On a point of order, Sir. I take objection to the hon. Member referring to what has taken place in the meeting of the Congress Party.

SRI V. C. PALANISAMY GOUNDER: "It is an open secret."

கனம் சபா நாயகர் அவர்களே, நான் சொல்வது ஒன்றும் ரகசியம் இல்லை. நேற்றைய பத்திரிகையில் வந்திருக்கக்கூடிய விஷயம்தான். நான் நேற்று கூட்டத்திற்குப் போகாததால் பத்திரிகையிலேயேதான் நானும் பார்த்தேன். இது எல்லா அங்கத்தினர்களுக்கும் கூடத் தெரிந்த விஷயம்தான்.

SRI P. RAMAMURTHI: கட்சிக் கூட்டத்தில் என்ன நடந்தது என்பது எங்களுக்குத் தெரியாது போனாலும் அதை நீங்கள் எங்களுக்கு வெளிப்படுத்தினால் ஆட்சேபணை இல்லை.

* SRI V. C. PALANISAMY GOUNDER: எப்படி அதை உயர்த்தியிருக்கிறார்களோ அப்படியே தோட்டக்கால் பகுதிக்கு இன்னும் கொஞ்சம் வாரத்தை அதிகப்படுத்தவேண்டுமென்பதாக நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

SRI S. RAMALINGAM: இதை எங்களிடம் சொல்லி என்ன பிரயோஜனம். புஞ்சைக்கு வாரத்தை உயர்த்தியிருப்பதைப் போலவே கட்சிக் கூட்டத்தில் இதையும் நீங்கள் சொல்லியிருந்தால் உங்கள் கட்சிக் காரர்களே இதை உயர்த்தித்தர மாட்டார்களா?

* SRI V. C. PALANISAMY GOUNDER: நேற்று கட்சிக் கூட்டத்திற்கு நான் வராதது தவறு என்றுதான் முன்பே சொன்னேன். எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் சொல்வதில் இருந்தே நான் சொல்வதில் நியாயம் இருக்கிறது என்பது எல்லோருக்கும் விளங்கும். நானும் நியாயத்திற்காகத்தான் இவ்வளவு சொல்கிறேன். இதைக் கவனிப்பது சர்க்காரின் கடமை என்றும் வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.

[Sri V. C. Palanisamy Gounder]

[25th September 1956]

தவிர சிறிய நிலச்சுவாந்தார்களுக்கு இந்த மசோதாவினால் ஒரு சலுகை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என் எனது நண்பர்கள் வெகு அழகாகப் பேசினார்கள். அவர்கள் நினைப்பது நஞ்சையைப்பற்றி. ஆனால் புஞ்சை நிலம் உடையவர்களுக்கும், தோட்டக்கால் உடைய நிலக்காரர்களுக்கும் இந்தச் சலுகை இந்த நியாயவார மசோதாவில் கொடுக்கப்படவில்லை என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். சர்க்கார் புஞ்சைக்கு 25க்கு மேல் வாரம் கொடுக்கத் தயாராய் இருக்கும்போது தோட்டக்கால்களுக்கும் ஏன் குறைந்தது 35 சத விதிகம் கொடுக்க முன்வரக்கூடாது என்பதுதான் எனக்குப் புரியவில்லை. தோட்டக்கால்களுக்கு வாரத்தை 35 சத விதிகமாக உபர்த்த வேண்டுமென்பது என் கோரிக்கை.

இரண்டாவதாக, தோட்டக்கால் வெள்ளாண்மையிலும் வாழை, கரும்பு முதலியவைகளுக்கு விலக்கு அளித்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. இதைப் போலவே புகையிலைக்கும் விலக்கு அளிக்கவேண்டுமென்பது என் கோரிக்கை. புகையிலைக்கு பாசனம் சரியில்லை என்றால் பயிர் விளைகிறதும் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆற்றுப் பாசனம் அதற்குப் பிரயோஜனம் இல்லை. கீழ்வாணி ஜலத்தினாலே புகையிலைக்காகப் பாதிக்கப்படுகிறது என்பதை நான் சொல்ல வேண்டியதில்லை. அதேபோல் மஞ்சளை எடுத்துக் கொள்வோம். அதற்கும் நல்ல ஜலம் பாய்ச்சினால்தான் பயிர் நன்றாக வரும். இப்படி பாசனைச் செலவு இவற்றுக்கு அதிகமாகவதால் தோட்டக் கால் பருத்தி, புகையிலை, மஞ்சள் முதலியவற்றுக்கு விலக்கு அளிக்க வேண்டுமென்பதாக நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தவிர எப்படி நஞ்சை வைத்துக்கொண்டுள்ள சிறிய நிலச்சுவாந்தார்களுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட வேலிக்குக் குறைவாக உள்ளவர்களுக்கு விலக்கு அளிக்கிறோமோ அப்படியே புஞ்சை நிலங்களை உடையவர்களுக்கும் விலக்குக் கொடுக்கவேண்டும். புஞ்சைக்காரர்கள், தோட்ட நிலங்கள் உடைய சிறிய நிலக்காரர்களுக்கு வாரம் சர்க்கார் எவ்வளவு சதம் நிர்ணயித்தாலும் அவர்கள் பாதிக்கப்படாமலிருக்க விலக்கு அளிக்கவேண்டுமென்பதாகத் தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொண்டு எனக்கு இன்றைக்கு பேச அனுமதி கொடுத்த தலைவர் அவர்களுக்கும் நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI E. L. RAGHAVA MUDALIAR: Mr. Speaker, Sir, let me at the outset congratulate the Hon. Minister for Revenue for having brought this Bill in this sitting itself in spite of the fact that various forces were working in different directions in his own Party. The main object of the Bill, apart from giving a fair share to the tenant, is to step up agricultural production. To achieve this object, it is absolutely necessary to keep the relationship between the landlord and the tenant quite harmonious and friendly because, in spite of this Bill, the tenant will be absolutely dependent on the landlord to finance his agricultural operations and the promise of Co-operatives to help him in getting credit for the day-to-day agricultural operations is only illusory and I do not think that it will be achieved in the course of another 15 years. As he is absolutely dependent on the landlord for financial help even now, it will be better to avoid points of clash between the landlord and the tenant in the actual working of this Bill and in sharing the produce. I am still in doubt, after going through the Bill so many times, whether the produce to be divided is the normal produce as determined by the Government or the actual gross produce on the threshing floor? Also, if it is to be a normal produce as determined by the Government, what will happen if it goes below the level determined by the Government and if there is a bumper

25th September 1956] [Sri E. L. Raghava Mudaliar]

crop, what is to happen to it? Also, in actual cultivation, what is the sort of manure to be used and what are the crops to be raised? With regard to these things, there will be constant clash between the landlord and the tenant. There is also another point of clash which, I am afraid, will lead to a daily struggle between the landlord and the tenant especially in the Palar Basin because sub-clause (6) of clause 3, of the Bill relating to the rights and liabilities of cultivating tenant and landowner, says—

“ The liability for silt clearance and improvements shall rest on the landowner in the case of channels other than field channels and on the cultivating tenant in the case of field channels.”

In the Palar Basin, the Hon. Minister for Revenue is quite aware of it, the cultivation is done only with the help of spring channels dug from the river. These channels are very often silted up with sand because of the strong winds and the trespassing of cattle on the banks of the channels. The only duty of the cultivating tenant is to keep these channels under proper conditions by clearing away the silt daily. If this responsibility is fixed on the landlord there will be a constant clash and struggle between the landlord and the tenant. Therefore, in view of the peculiar conditions of cultivation in the Palar Basin, I hope the Hon. Minister for Revenue will take note of that and evolve a proper formula so as to fix that responsibility on the actual tenant.

With regard to the share of the landlord, no doubt, with regard to the wet and garden lands, as far as my district is concerned, it approximates to the share that is existing to-day. But as far as dry lands are concerned, the existing share is 50 per cent and the 25 per cent share fixed in the Bill, is very arbitrary. If the share of the landlord and the tenant is to bear any relation to the actual labour and money expended on actual cultivation, I think, a little rise in the share of the landlord with regard to dry land is justified. With these few words, I thank you, Mr. Speaker, for having given me this opportunity to speak.

* SRI M. NARAYANA KURUP : Mr. Speaker, Sir, I wish to say only a few words about certain classes of people on whom sufficient attention has not been bestowed. The word ‘landowner’ is so loosely and widely defined that it includes intermediaries as well. I am not one who advocate the cause of intermediaries. I am out for abolishing them but inasmuch as the Government have stated that it is not their present intention to abolish the intermediaries and it is also their intention to do justice to all, I submit that sufficient attention to this class of persons has not been paid, to ascertain how the Bill affects them. I understand that there are a large class of persons who have taken hundreds of acres of land from big zamindars and other landowners and leased them to sub-tenants. They might have paid the premium or advance rent. Now let us see how this Bill affects them. It is quite likely that after the Bill comes into force, the rent payable by the cultivating tenant would be considerably reduced because they have taken leases under

[Sri M. Narayana Kurup] [25th September 1956]

the existing conditions according to which contract rent is to be paid. Now, if it is less than the rent payable by this class of people to their landowners, what is to happen? There is a special provision made in this Bill regarding such class of people in South Kanara. I understand that there are such class of persons in other areas also though not under that very name. Therefore, if it is the intention of the Government to do justice to all, something should be done to this class of persons. Either the rent must be reduced in proportion or at least they must be asked to disappear, that is, to surrender their leases. But there must be provision for accounting all their claims with the landowner.

10-40
a.m. Some such salutary provision is essential in the Bill if this class of persons should not be adversely affected.

SRI P. RAMAMURTHI : கனம் சுபநாயகர் அவர்களே, ஐந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இந்த மாகாணத்திலே நில சீர்திருத்த சம்பந்தமாக ஒரு வழியாக ஏதே ஒரு சட்டம் வந்து சேர்த்திருக்கிறது. இந்த மசோதாவின்மீது சபையிலே நடந்திருக்கக்கூடிய விவரத்ததைப் பார்த்தால், குறிப்பாக கர்நாடக கட்சியை சேர்ந்தவர்களிடமிருந்துகூட இந்த மசோதாவுக்கு எதிர்ப்பு வந்திருக்கிறது. இன்றைய தினம் பேசிய ஸ்ரீ பழனிசுவாமி கவுண்டர் அவர்களும் சரி, நேற்றைய தினம் பேசிய ஸ்ரீ கருத்திருமன் அவர்களும் சரி, இன்னும் சிலரும் சரி, இந்த மசோதாவின் பல ஷரத்துக்களை எதிர்த்திருக்கிறார்கள். இது எதைக் காட்டுகிறது? இரண்டாவது ஐந்து வருடத் திட்டத்தை நான்கு மனப்பூர்வமாக ஆதரிக்கிறோம் என்று இந்த நாடு பூராவும் பற்றை சாற்றிய நபர்கள், அதில் அடக்கியுள்ள கொள்கைகள் எல்லாவற்றையும் அப்படியே ஒப்புக்கொள்கிறோம் என்று ஊர் ஊராக, கிராமம் கிராமமாக பிரசாரம் செய்துவிட்டு, இப்பொழுது இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் அடிப்படை நோக்கத்துக்கு மாறான முறையில் இந்த மசோதாவை எதிர்த்துத் தனித்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட ஒரு துணிச்சல் பிறந்திருக்கிறது. அவர்கள் நேர்மை உள்ளவர்களாக இருந்தால் ஐந்து வருடத் திட்டம் வகுக்கப்பட்ட அந்தக் காலத்திலேயே அம்மாதிரி வகுப்பது தப்பு அது அநியாயம், அதை ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாது என்று சொல்லியிருக்கவேண்டும். அப்பொழுது அதையெல்லாம் ஒப்புக்கொண்டுவிட்டு, இப்பொழுது அதற்கு நேர்மாறாக கூறுவது மிகவும் மோசமான தன்மை, சத்தியசீலர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்பவர்கள் இம்மாதிரி சொல்வது சரியல்ல, நேர்மை அல்ல என்பதை எடுத்துக்காட்ட நான் விரும்புகிறேன்.

இரண்டாவது ஐந்து வருடத் திட்டத்தில் அல்ல, முதல் ஐந்தாண்டு திட்ட காலத்திலேயே திட்டவட்டமாக குறிப்பிடப்பட்டது என்ன?

“In the First Five-Year Plan it was stated that a rate of rent exceeding one-fourth or one-fifth of the produce should be regarded as requiring special justification . . .”

முதலாவது ஐந்தாண்டு திட்ட காலத்திலேயே வாராம், அவ்வது குத்தகை என்பது விளைச்சலில் 25 சத விதிகத்துக்கு மேல் இருக்கக்கூடாது என்றும், அம்மாதிரி ஏதாவது ஒரு இடத்தில் இருக்குமேயானால், அதற்கு பிரத்தியேகமான சில காரணங்கள் இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. முதலாவது ஐந்தாண்டு திட்ட காலம் பூராவும் இதுபற்றி சென்னை அரசாங்கம் ஆலோசித்ததுக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களே சேர்ந்து முடிவுசெய்த திட்டத்தை அமுலாக்குவதற்கு ஐந்தாண்டுகளாக ஆலோசித்து வந்தார்கள். இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் ஆரம்பித்து ஐந்து மாதங்களுக்குப் பிறகு கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிற இந்த மசோதாவிலும்

25th September 1956] [Sri P. Ramamurthi]

முதல் ஐந்தாண்டு திட்ட காலத்திலேயே சொல்லப்பட்ட வாரம் ஒப்புக் கொள்ளப்படவில்லை. ஏன் அவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை என்பது நமக்குத் தெரியாது. கனம் ரெவன்யூ மந்திரி அவர்கள் பக்கத்தில் இருக்கக்கூடிய பம்பாய் ராஜ்யத்தக்கும் ஹைதராபாத் ராஜ்யத்தக்கும் தாம் சென்று பார்த்துவிட்டு வந்ததாகச் சொன்னார். அதே மாதிரி திட்டக் கமிஷன் விவாதத்திலும் அவர் கலந்துகொண்டுவிட்டு வந்தார். அப்படி யெல்லாம் சென்று தெரிவிப்பார் என்று சொல்லப்பட்டிருந்தால் கலந்துகொண்டுவிட்டு வந்தபோதிலும், அவர் திட்டக் கமிஷன் யோசனையைப்பற்றி இப்பொழுது என்ன சொல்லுகிறார்? “நான் இப்பொழுது சொல்வது நியாயம் என்று நான் கருதுகிறேன்” என்று சொல்லுகிறார். அவருடைய கருத்துதான் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்றும் திட்டக் கமிஷன் சிபார்சு செய்திருக்கும் வாரம் நியாயமானது அல்ல, அதை ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாது என்று சபை முன்பு சொல்லுகிறார். இந்த ராஜ்யத்தில் என்ன பிரத்தியேகமான நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது? மற்ற ராஜ்யங்களில் இல்லாத நிலைமை என்ன இங்கே நிலவுகிறது? இங்கே என்ன விசேஷ காரணங்கள் இருக்கின்றன? பம்பாயில் ஆறில் ஒரு பங்கு விவசாயிகள் நிலச்சுவான் தாரர்களுக்கு கொடுக்கவேண்டுமென்று சட்டம் இயற்றப்பட்டிருக்கிறது.

SRI V. C. PALANISAMY GOUNDER : கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் திட்டக் கமிஷன் சொன்னதையே ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று வற்புறுத்துகிறார். விவசாயம் State subject விவசாய சம்பந்தமான சட்டங்களைக்கொண்டிருப்பது ராஜ்ய சர்க்காருடைய முழுப் பொறுப்பு என்பதை எடுத்துக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன்.

SRI P. RAMAMURTHI : விவசாய சம்பந்தமாக எந்தத் திட்டத் தையும் வகுப்பதற்கு மத்திய அரசாங்கத்துக்கு யோக்கியதை கிடையாது, விவசாய சம்பந்தப்பட்டவரை மத்திய அரசாங்கம் எதையும் வற்புறுத்த முடியாது என்று அப்பொழுதே காங்கிரஸ் கட்சிமுலம் அங்கத்தினர் அடிப்படை திட்டத்தையே பிசிரங்கமாக எதிர்த்திருந்தால் அவருடைய பேச்சுக்கு நான் மதிப்பு கொடுப்பேன்.

பக்கத்தில் இருக்கக்கூடிய பம்பாய் ராஜ்யத்தில் நிலச்சுவான்தாரர்களுக்கு ஆறில் ஒரு பங்கு வாரம் என்று சட்டம் இயற்றப்பட்டிருக்கிறதே? அந்த ராஜ்யத்திற்கும் இந்த ராஜ்யத்திற்கும் உள்ள தாரதமயம் என்ன? அந்த ராஜ்யத்தில் இம்மாதிரி நீர்பாசன வசதி கிடையாதா? அந்த ராஜ்யத்தில் விவசாயம் இந்த ராஜ்யத்தைக் காட்டிலும் குறைந்துவிட்டதா? இல்லையேல் அங்கு இருக்கும்படியான விவசாயிகளுக்கு அதிகமான கடன் தொல்லை இருக்கிறதா? எந்த அம்சத்தில் இரண்டு ராஜ்யங்களுக்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது? பஞ்சாப் மாகாணத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். அதுவும் நம் ராஜ்யம் போன்று நீர்வளம் பொருந்திய பிரதேசம்தான். அதற்கும் நம் ராஜ்யத்திற்கும் என்ன வித்தியாசம்? மகா நதி திராமாகிய ஓரிஸாவை எடுத்துக்கொண்டால், அதற்கும் நம் ராஜ்யத்திற்கும் என்ன வித்தியாசம்? எதற்காக நம் ராஜ்யத்தில் மட்டும் இம்மாதிரி மாறுதல் செய்யவேண்டும்? அதற்கான காரணங்கள் ஒன்றாவது சபைமுன்பு சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதா? எனக்கு திருத்தியாகிவிட்டது என்றும் கனம் மந்திரி அவர்கள் சொல்லிவிட்டார். (interruption) திட்டக் கமிஷனின் சிபார்சு பொதுவாக எல்லா ராஜ்யங்களும் ஒப்புக்கொண்டிருப்பதை எடுத்து சொன்னேன். ஆந்திர ராஜ்யத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். அதன் கொள்கை என்ன? நேற்றுவரை சென்னை ராஜ்யத்துடன் இருந்துவிட்டு சமீபத்தில் பிரிந்துபோனாலும்கூட அந்த ராஜ்யத்திலும் நிலப்பிரபுத்துவம் சென்னை ராஜ்யத்தின் நிலைமையில்தான் இருக்கிறது என்பதை ஒத்துக் கொள்கிறேன். அங்கே ஆட்சி பீடத்தில் அமர்ந்திருக்கும்படியான காங்கிரஸ் கட்சி சம்பந்தப்பட்டிருப்பதில், மத்திய அரசாங்கம் என்ன சொன்னாலும் சரி, திட்டக் கமிஷன் என்ன சொன்னாலும் சரி, மிகப் பெரிய நிலப் பிரபுக்களின் ஆதிக்கம் மேலோங்கியிருப்பதின் விளைவாக, குறிப்பாக முதல் மந்திரியாக இருக்கும் ஸ்ரீ கோபால் ரெட்டி ஒரு நிலப்பிரபுவாக இருப்பதின்

[Sri P. Ramamurthi] [25th September 1956]

காரணமாக, திட்டக் கமிஷனின் சிபார்சை அவர்கள் நிச்சயமாக பதிரங்கமாக எதிர்க்கத்தான் செய்வார்கள். அதே நிலைதான் சென்னை ராஜ்யத்திலும் நிலவி வருகிறது என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். எந்தக் காரணத்திற்காகவோ இன்றைக்கு திட்டக் கமிஷன் கூறுவதை ஒப்புக் கொள்ள முடியாது என்று சொல்லப்படுகிறது. ஏதாவது ஒரு காரணமாவது காட்டியிருப்பார்களேயானால், நாம் புரிந்துகொள்ளலாம். புரிந்துகொள்வதற்கு முயற்சி செய்ய முடியும். அப்படி இல்லாமல் நான் சொல்லுகிறேன், ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும், சபையை திருப்தி செய்யவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்ற முறையில் இருக்கிறது சர்க்காரின் மனோபாவம். சர்க்கார் தரப்பின் மனோபாவம் இது.

நேற்றைய தினம் வேறொரு இடத்தில் பேசக்கூடிய சந்தர்ப்பத்தில் நமது அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார் “நாங்கள் தீவிரமாக பரிசீலனை செய்து சம்பூரணத்துவம் பொருந்தியிருக்கும்படியான ஒரு Comprehensive நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தை கொண்டுவரவேண்டுமென்று சொன்னால், இருந்தோம். ஆனால் அரசியல் சட்டம் அதற்கு குறுக்கே நிற்கிறது.” இதெல்லாம் வெறும் கதை. போன வருஷத்திலேயே சொல்லப்பட்ட கதை. பொய் சாக்கு. போன வருஷமே அரசியல் சட்டத்தில் இருக்கும்படியான தகராறுகளை தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று சொன்னால், ஏன் இதுவரையில் அதற்கு அரசாங்கம் முயற்சி செய்யவில்லை? அதற்கு வழி இருக்கிறதா என்று கேட்டால், இருக்கிறது என்பதை கனம் அமைச்சர் அவர்களே ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார். இன்றைக்கு நேற்று அப்படிச் சொல்லவில்லை. அரசியல் சட்டத்தை திருத்துவது அவசியமாயிருந்தால், ஏன் சபை முன்பு அதற்கான கோரிக்கையை சமர்ப்பித்திருக்கக்கூடாது? அரசியல் சட்டத்திற்கு உட்பட்டு இந்த நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு ஒரு முறையை அனுஷ்டிப்பதற்கு ஏன் யோசனை? இதற்கு வழி இருக்கிறது என்று அமைச்சர் அவர்களே ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார். அப்படியிருந்தாலும்கூட, அரசியல் சட்டம் குறுக்கே நிற்கிறது. இப்படிப்பட்ட திருத்தம் கொண்டுவரவது சாத்தியமல்ல என்று சொல்லுவதின் அர்த்தம் என்ன? உண்மையிலேயே கடந்த ஐந்து வருஷங்களாக இந்தப் பிரச்சனை தட்டிக் கழிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. கடைசியில் வேறு வழியில்லாமல் இந்த மசோதா கொண்டுவரப்பட்டுக்கிறது. இந்த ராஜ்யத்தில் இருக்கும்படியான விவசாயிகளின் திளர்ச்சி ஒரு பக்கம்; நாடு பூராவும் நிலவி வரும் நிலைமை ஒரு பக்கம். மத்திய அரசாங்கம், திட்டக் கமிஷன் போன்ற மேலிடத்திலிருந்து எப்படியாவது ஏதாவது உடனடியாக இந்த விஷயத்தில் முன்னேற்றம் காணப்படவேண்டுமென்ற நிர்வாகத்தம் மற்றொரு பக்கம். இவைகொல்லாம் சேர்ந்து அரசாங்கத்துக்கு வேறு வழியில்லாமல் இந்த மசோதா வெளி வந்திருக்கிறது. இதிலும் பல வகைப்பட்ட தகராறுகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஏற்கனவே ஒத்துக் கொள்ளப்பட்ட நோக்கங்களுக்கு விரோதமாக பல திருத்தங்கள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னும் பல திருத்தங்கள் சேர்க்கப்படவிருக்கின்றன.

இந்தப் பிரச்சனை இப்படியிருக்கும்பொழுது எதிர்க்கட்சியில் சொல்லக் கூடிய வாதங்கள் என்ன? “நாங்கள் ஒரு ஏக்கர் ரூ. 2,000-க்கு வாங்கியிருக்கிறோம். 2,000 ரூபாய் invest செய்திருக்கிறோம். அதற்கு ஐந்து சத விதிகம் வட்டி வேண்டும்.” என்னெல்லாம் ஒரு பக்கத்தில் வாதிக்கப்படுகிறது. மறு பக்கத்தில் எத்தனையோ விதவைகள் இருக்கிறார்கள், அவர்களுக்கு பெரும் ஆபத்து வந்து விடும் என்று பேசப்படுகிறது. இதையெல்லாம் கவனிக்கும்பொழுது நிலச்சுவான்தாரர்கள் எல்லோரும் விதவைகளா என்று ஆச்சரியப்பட வேண்டியிருக்கிறது, சந்தேகப்பட வேண்டியிருக்கிறது. எந்தப் பிரச்சனையை எடுத்தாலும் விதவைகள் இருக்கிறார்கள், மைனர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று வாதிக்க வேண்டும்?

SRI V. BALAKRISHNAN: On a point of order, Sir. Let not the Leader of the Opposition make light of the widows. (Laughter.)

25th September 1956]

SRI P. RAMAMURTHI : ராஜ்யத்தில் இருக்கக்கூடிய நிலச்சுவர்தாரர்களில் சிலர் விதவைகளாக இருக்கிறார்கள், அவர்களுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டாமா என்று கேட்கிறார்கள். அவர்களுக்கு விதி விலக்கு அளிக்க வேண்டும் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். மற்றும் மைனர்சு, அனாதைகள் இருக்கிறார்கள் என்றும் அவர்களுக்கும் விதி விலக்கு அளிக்க வேண்டும் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். எப்படியாவது ஒரு விதி விலக்கைக் கொண்டுவந்து இந்த நிலச் சட்டத்தை பயனடையா மல் செய்யவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த விதவைகளையும் மைனர்சுகளை பாதுகாக்க வேண்டிய பொறுப்பு விவசாயிகளுடையதுதான் என்று நான் கேட்கிறேன். அது விவசாயிகளுடையது அல்ல. அந்தப் பொறுப்பு அரசாங்கத்தினுடையது அல்லது இந்த சமுதாயத்தினுடையது. அவர்கள்தான் அவர்களை பாதுகாக்க வேண்டும். அவர்களை பாதுகாக்க வேண்டியது விவசாயிகளுடைய பொறுப்பு அல்ல. 60 என்று ஏற்றுக் கொண்டால் அது விவசாயிகளுடைய பொறுப்பு அல்ல. பெரிய அளவில் உள்ள இந்த சமுதாயத்தினுடைய பொறுப்பு அது என்பதை உணர வேண்டும். அரசாங்கத்தின் மூலமாகவும் கூட்டுறவு சொசைட்டிகளின் மூலமாகவும் அவர்களை பாதுகாக்கலாம். பொதுமக்களில் சிலரிடத்தில் அந்தப் பொறுப்பைக் கொடுக்கலாம். அந்தப் பொறுப்பை யெல்லாம் விவசாயிகளுடைய தலையிலேபோட்டு விட்டு அவர்களை பாதுகாக்கும் பொறுப்பை தட்டிக் கழிப்பது என்பது கூடாது.

1937-ம் வருஷம் விவசாயி கடன் நிவாரணச் சட்டம் வந்தது. அப் பொழுது இப்படிப்பட்ட ஒரு ஷரத்தைக் கொண்டுவந்து விதவைகளும் மைனர்சுகளும் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்று சொல்லி விதி விலக்குக் கொண்டுவந்தார்கள். எப்பொழுது நிலத்தைப்பற்றி சட்டம் வந்தாலும் இப்படிப்பட்ட ஒரு விதி விலக்கைக் கொண்டு வருகிறார்கள். இவர்களை யெல்லாம் பாதுகாக்க வேண்டியது விவசாயிகளுடைய பொறுப்பா என்று நான் கேட்கிறேன். எந்த விதமான சட்டங்கள் வந்தாலும் இவைகளை எடுத்துக்காட்ட வேண்டிய அவசியம் என்ன வென்பது எனக்குத் தெரிய வில்லை. தங்களுடைய உரிமைகளை பாதுகாத்துக் கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கிறதே தவிர விவசாயிகளையே உரிமைகளை பாதுகாப்பதாகவே இல்லை. இவைகளுக்கு எல்லாம் உண்மையான எதிர்ப்பு கிடையாது.

இரண்டாவதாக நிலச் சொந்தக்காரர்கள் நிலத்தை இரண்டாயிரம் ரூபாய் கொடுத்து வாங்கி இருப்பதாகவும் அதற்கு வட்டி அளவுக்காவது வரும்படி வரவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் எப்படி வாங்கினார்கள். அவர்களுக்கு நிலம் எப்படி கிடைத்தது? அவர்களுக்கு சொத்து உரிமை எப்படி வந்தது? இந்த சொத்து உரிமை மனிதனுக்கு எப்படி வந்தது? இது அரசாங்கத்தால் உண்டாக்கப்பட்டிருக்கும் உரிமை தான். அப்படி சொத்துரிமை உண்டாக்கியதும் சமூகத்தைச் சேர்ந்தது தான். ஒவ்வொருவருக்கு சொத்து எப்படி வந்தது? ஒருவனுக்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் சொத்து வந்து விடவில்லை. உலகம் ஏற்பட்டவுடன் ஒவ்வொருவருக்கும் சொத்து வந்து விடவில்லை. காலக் கிரகத்தில் அரசாங்கத் தால் தான் ஒவ்வொருவருக்கும் சொத்து கிடைத்தது. அன்றைக்கு இருந்த சமுதாய வளர்ச்சிக்காகத்தான் ஒவ்வொருவருக்கும் சொத்து என்று கொடுக்கப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட உரிமையைக் கொடுத்தால் தான் அன்றைய நிலைமையில் சமுதாயம் வளருவதற்கு சாதகமாக இருக்கும் என்று ஒவ்வொருவருக்கும் சொத்துக்களை வழங்கினார்கள். அந்த சொத்து உரிமை கால கட்டத்தில் தன்னுடைய சொந்த சொத்து என்று கருதப்படுகிறது. சென்ற 150 வருஷங்களுக்கு முன்னதாக இப்படிப்பட்ட உரிமை இருந்ததா? அதன் பிறகு தான் விற்பனை என்பதும் வாங்குவது என்பதும் ஏற்பட்டது. இப்பொழுது நிலத்திற்கு முதலீடு போடுகிறோம் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

இந்த சொத்து உரிமையினால் அரசாங்கத்திற்கு ஏதாவது வரும்படி வருகிறதா என்று பார்த்தால் எந்த அளவிலாவது அரசாங்கத்திற்கு

[Sri P. Ramamurthi] [25th September 1956]

வரும்படி கிடைப்பது இல்லை. சாதாரணமாக பி.ஜி. திருத்திருமன் அவர்கள் தன்னுடைய நிலத்தை கணம் பழனிசாமி கவுண்டருக்கு விற்கிறார் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்படி அவர் வாங்கும்போது ஒருவர் இன்னொருவருக்குத்தான் பணம் கொடுக்கிறாரே தவிர அதனால் அரசாங்கத்திற்கு எந்த விதத்திலாவது பணம் வருகிறதா என்று பார்த்தால் ஒரு தம்படி கூட அரசாங்கத்திற்கு வரும்படி கிடைப்பது இல்லை. ஆனால் உற்பத்தியை அதிகப்படுத்தினால் அல்லது தொழிலில் தன்னுடைய மூல தனத்தைப் போட்டால் அதனால் நாட்டின் தொழிலில் அபிவிருத்தி ஏற்படும், நாட்டின் செல்வம் வளருவதற்கு வசதியாக இருக்கும். நிலத்தை வாங்குவதினால் நாட்டிற்கு செல்வம் கிடைக்கப்போவதில்லை. ஆனால் தொழிலை அபிவிருத்தி செய்தால் நாட்டின் செல்வ நிலை உயருவதற்கு வசதியாக இருக்கிறது. ஜன சமுதாயத்தை முன்னேற்றமடைவதாகச் செய்கிறது. தொழிற்சாலைகளை அதிகப்படுத்தினால் நாட்டின் செல்வம் அதிகரிக்கும். ஆனால் சொத்து உரிமையை அதிகப்படுத்தினால் நாட்டிற்கு ஒரு தம்படி கூட செல்வம் கிடைக்காது. நில முடையவர்களுக்கு அதன் மேல் எக்போக் உரிமை இருக்கிறது. இந்த நிலைமையில் நாட்டின் சொத்து உரிமைக்கு ஊக்கம் அளிக்காமல் தொழிலுக்கு முதலிடம் கொடுத்தால் நாடு முன்னேற்றமடைவதற்கு வசதியாக இருக்கும். தனிப்பட்ட முறையில் உரிமையைக் கொடுக்கக்கூடாது. அதனால் தொழிலில் லாபமும் உண்டு நஷ்டமும் உண்டு. அதனால் இதில் பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. ஒருவருடைய பேரில் இருக்கக்கூடிய சொத்துரிமையை மற்றொருவர் பேரில் மாற்றிக்கொள்வதனால் நாட்டின் செல்வ நிலை எந்த அளவிலும் உயரப்போவதில்லை. அதனால் நாட்டிற்கு எந்த விதத்திலும் பிரயோசனம் இல்லை. நாடு முன்னேற்றமடைய வேண்டும், அதற்கு மூலதனம் போட வேண்டும் என்று சொல்லக்கூடிய காலத்தில் சொத்துரிமையை ஒரு தனிப்பட்டவருக்கு விட்டு விடக் கூடாது. பத்தாயிரம், இரண்டாயிரம் என்று மூலதனம் போட்டு விட்டால் அவர்களுக்கு சலுகைகள் கொடுக்க வேண்டும் என்பது அவசியம் இல்லை. அவர்கள் நிலத்தை வாங்கி வைத்துக்கொண்டு வேலை செய்யப் போவதில்லை. தங்களுடைய நிலங்களை குத்தகைக்கு விட்டு விட்டு தான் சும்மா தான் இருக்கப் போகிறார்கள். விவசாயிகளிடம் அவைகளை விட்டு விட்டு தாங்கள் வாரம் தான் எடுத்துக் கொள்ளப் போகிறார்கள். அவர்கள் மூலதனம் போட்டிருக்கிறார்கள். அதனால் அவர்களுக்கு ஐந்து பர் சென்ட் அல்லது பத்து பர் சென்ட் கிடைக்க வேண்டும் என்று சொல்வது சரியல்ல. அவர்கள் வேலை செய்யாமல் பணத்தை மட்டும் போட்டு விட்டு மற்றவர்களைக் கொண்டு வேலை செய்யச் சொல்லி தாங்கள் சோம்பேரிகளாகவே இருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறார்கள். அந்த நிலையை நாம் உண்டாக்கக் கூடாது. அவர்களுக்கு உரிமை எதற்காக? சமுதாயத்தில் அந்தப் பகுதி வாழ்ந்தால் என்ன, வாழாமல் போனால் என்ன? அதனால் பரவாய் இல்லை. அவர்கள் சும்மா உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பது மற்றவர்கள் வேலை செய்து அவர்கள் ஊதியம் அடைவது என்பது சரியல்ல. அதை ஒப்புக் கொள்ள முடியாது. அவர்களுக்கு எல்லாம் எப்படி நில சொத்து கிடைத்தது என்பதை கவனிக்க வேண்டும். தஞ்சை ஜில்லாவை எடுத்துக்கொண்டால் அங்கு பெரிய நிலச் சொந்தக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு எல்லாம் ஆதியில் எப்படி நிலம் கிடைத்தது? ஒரு தாசில்தார் வந்ததால், குதிரையை ஓட விட்டார், அந்தக் குதிரை எவ்வளவு தூரம் ஓடுகிறதோ அவ்வளவு தூரம் அவர்களுக்கு நிலம் கொடுத்தார்கள். அதன் பிறகு அவர்களுடைய சந்ததியார்கள் தங்களுடைய தகப்பனோ அல்லது பாட்டனோ சம்பாதித்தது என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த நிலங்களுக்கெல்லாம் பிறகு பட்டா கொடுக்கப்பட்டது. அப்படி ரொம்பப் பேர்கள் பட்டா வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட பட்டாதார்கள் தஞ்சை ஜில்லாவில் அநேகம் பேர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் வேலை செய்யாமல் அவர்கள் வாழ வேண்டியது அவசியமா? நிலத்தை வைத்துக்கொண்டு அவர்கள் சூதாட்டம் ஆடுகிறார்கள். இரண்டாயிரம் ரூபாய், ஐயாயிரம் ரூபாய் மூலதனம் போட்டு விட்டு நிலத்தை வைத்துக்கொண்டு சூதாட்டம் ஆடுகிறார்கள். அதன் மூலம் அவர்களுக்கு வருமானம் கிடைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. இப்படிப்பட்டவர்களை ஆதரிக்கக்கூடிய காங்கிரஸ்காரர்கள் சோஷலிஸ்ட்

25th September 1956] [Sri P. Ramamurthi]

சமுதாயத்தை நிர்னயிப்பது ஸ்டீயம் என்று கூறும்போது அவர்கள் தங்களுடைய நெஞ்சில் கையை வைத்து தொடர்பு பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அவர்கள் சொல்வதற்கும் நடவடிக்கைக்கும் ஏதாகிலும் சம்பந்தம் இருக்கிறதா என்பதை யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஆகவே ஆரம்பத்தில் போடப்பட்ட பல ஷரத்துக்கள் இப்பொழுது போய் விட்டது. அவ்விதம் மாறுதல் அடைந்து இப்பொழுது இந்த மசோதா வந்திருக்கிறது. சாதாரணமாக இந்த மசோதாவைப்பற்றி விவாதிக்கும் போது இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் திட்டம் போட்டிருப்பதை கொஞ்சம் கவனித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஆரம்பத்தில் ஐந்து பர் சென்ட் உணவு உற்பத்தியை அதிகரிக்க வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். சமீபத்தில் விலைவாசிகள் அதிகமானபடியால் பதினைந்து பர் சென்ட் உணவு உற்பத்தியை அதிகப்படுத்த வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதன் பிறகு 40 பர் சென்ட் அதிகமாக உற்பத்தி செய்ய வேண்டும் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட கருத்து இப்பொழுது நிலவி வருகிறது. நெதமாதிரியான உணவு உற்பத்தி அதிகரிப்பதும், விவசாய நிலச் சீர்திருத்தத்திற்கும் ஏதாவது சம்பந்தம் இருக்கிறதா என்பதைப்பற்றி நம் ராஜ்யத்தில் ஆலோசனை நடந்திருக்கிறதா என்பதை அறிவிக்கும்புகிறேன். உண்மையான நிலச் சீர்திருத்தம் செய்யப்பட்டால் உணவு உற்பத்தி நிச்சயமாக அதிகரிக்கும் என்பது உலகம் ஒப்புக்கொண்ட உண்மை. வேண்டுமானால் சீனாவில் பாருங்கள். இந்தியாவைப் போலவே முன்பு இருந்த சீன நாடு நிலச்சீர்திருத்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்திருப்பதன் மூலமாக ஐந்து வருஷ காலத்திற்குள் மிகப்பெரிய அளவு தானியத்தை உற்பத்தி செய்கிறது. என்பது நான் சொன்னால் இவன் ஒரு கம்ப்யூனிஸ்டு, ஆகவே இப்படி சொல்கிறான் என்பது நினைக்கக்கூடும். ஆகவே தான் இந்தியா சர்க்கார் உணவு விவசாய இலாக்கா அதிகாரி சீனாவுக்குப் போய்விட்டு வந்த பிறகு என்ன சொல்லியிருக்கிறார் என்பதை நான் எடுத்துக்காட்டுகிறேன். ஸ்ரீ தேப்பர் சீனத்தைத்தான் நான் சொல்கிறேன். நிலச்சீர்திருத்தம் செய்யப்படுவதற்கு முன்பாக இந்தியாவில் இருந்த நிலமைதான் சீனாவில் இருந்து இருக்கிறது. முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் அவர்கள் விவசாயத்திற்காக மொத்த வருமானத்தில் 7½% தான் செலவிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்தியாவில் முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டகாலத்தில் 22% செலவிட்டிருக்கிறார்கள். ஒட்டுமொத்தமாக மொத்த வருமானத்தில் 7½% செலவு செய்திருக்கிற சீன நாட்டில் ஐந்தாண்டுத் திட்டகாலம் பூர்த்தியாவதற்குள் உற்பத்தி 22% அதிகமாகியிருக்கிறது. ஆனால் இந்தியாவின் முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டகாலத்திலேயே மொத்த வருமானத்தில் 22 சதவிகிதம் செலவிட்டிருந்தபோதிலும் மொத்த உற்பத்தி 15 சதவிகிதம்தான் அதிகரித்திருக்கிறது. அதிகமான பணம் சீனாவைக்காட்டிலும் செலவு செய்யப்பட்டிருந்த போதிலும் அவர்கள் உற்பத்தி செய்த அளவுக்கூட நம்மால் உற்பத்திசெய்ய முடியவில்லை. இதற்கு அடிப்படையான காரணம் என்ன? அடிப்படையான காரணம் என்ன என்று நான் சொல்கிறேன். கூட்டுறவு விவசாயப் பண்ணைகளை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று நாம் பத்து வருஷங்களாகச் சொல்லி வருகிறோம். ஆனால் அவ்வாறு நம்மால் கொண்டுவருவது சாத்தியம் இல்லாமல்போய்விட்டது. சீனாவில் 1951-ம்ஸூ ஒன்பது கோவாப் ரேடிவ் சொசைடிகள் விவசாயத்திற்கு ஏற்படுத்தப்பட்டன. 1955-ம் வருஷத்தில் பத்து ஸ்டீயம் கொசைடிகள் இயங்கி வருகின்றன என நமக்குத் தெரியவருகிறது. அங்கே எப்படி ஏற்படுத்தப்பட்டது என்றால் இவர்கள் சொல்வார்கள். நமது நாட்டில் ஜனநாயகமுறையில் ஆட்சி நடைபெற்று வருகிறது. ஆனால் அங்கே டோடாலிடேரியன் முறையில் யாதேச்சாதிகாரப் போக்கில் ஆட்சி நடைபெறுகிறது என்பர். உண்மையான காரணம் அது வல்ல என்று ஸ்ரீ தேப்பர் கூறுவதைப் பார்த்தால் தெரியும்.

(Sri Theper is the Secretary to the Ministry, Food and Agriculture and he says:—

“This may be true, but I find it difficult to believe that all the progress in China is due to compulsion. There is a mass of

[Sri P. Ramamurthi] [25th September 1956]

popular enthusiasm and disciplined effort in China which has very few parallels elsewhere and which cannot be the result of compulsion alone. However docile and timid a people may be, so many hundreds of millions would not allow themselves to be enrolled into co-operatives and work hard from morning to evening if they saw no good in the work they were doing.”)

இந்திய சர்க்கார் உணவு இலாக்கா அதிகாரி ஒருவரின் ரிப்போர்ட் இது. இதை நமது ராஜ்ய மந்திரி அவர்களும் ஒரு முறையாவது படிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அப்படியே சீனாவில் இருப்பதைப்போல ஈஅடிச்சான் காப்பி செய்வதற்காக அல்ல. நாம் செய்கின்ற தவறுதல் எங்கே அடிப்படையில் இழைக்கப்படுகிறது என்பதைப்பற்றிந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் அவர்களும் படிக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறேன்.

சைனாவிலே என்ன செய்தார்கள்? விவசாயிகள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு ஏக்கர் நிலம்தான் கொடுத்தார்கள். அவர்களுக்கு கிடைத்திருக்கும் நிலம் ஒரு ஏக்கருக்கும் குறைவாகக்கூட இருக்கலாம். ஆனால் ஒரு ஏக்கருக்கும் கூட நிலம் குறைவாக உள்ளவர்களை எல்லாம் கூட்டுறவு இயக்கத்தில் சேர்த்தபோது, “கூட்டுறவு இயக்கத்தில் சேராமல் தனித்து இருந்து தம்மால் விவசாயம் செய்ய முடியாது” என்கின்ற உண்மை தெரிந்துவிட்டது. ஆகையால் எல்லாரும் தானாகவே—அவர்களை யாரும் கட்டுப்படுத்தவில்லை—எதேச்சாதிகார முறை பிரயோகப்படுத்தவில்லை—அவர்களாகவே கூட்டுறவு சங்கங்களில் சேர்ந்து விவசாயம் செய்ய முற்பட்டார்கள். அதன் காரணமாக கூட்டுறவு இயக்கத்தின்கீழ் எல்லா நிலங்களையும் கொண்டுவந்து உற்பத்தியைப் பெருக்குவது அவர்களுக்குச் சாத்தியமாகிவிட்டது. ஆனால் இந்தியாவில் நாம் என்ன செய்கிறோம். தஞ்சை ஜில்லாவில் இருந்து ஆக்கரா நிலம் படைத்திருக்கும் வலிவலம் தேசிகரையும், ஒரு ஏக்கராகூட நிலம் இல்லாத ஒரு பண்ணையாளையும் இணைத்து கூட்டுறவு சங்கங்களை ஏற்படுத்துகிறோம். இப்படிச் செய்தால் இவர்கள் இரண்டுபேரும் எங்கே ஒன்றுசேருவார்கள்? விவசாயத்தில் கூட்டுறவுப் பண்ணைகளை ஏற்படுத்துவது எப்படி சாத்தியமாகும்? கூட்டுறவுப்பண்ணை முறையை ஏற்படுத்துவது எப்படி சாத்தியமாகும்?

இன்னும் இப்படியே பல விஷயங்களையும் படிப்படியாக எடுத்துப் பரருங்கள். ஆரம்பத்தில் மிராசுதாரர்களும், நிலசுவாந்தாரர்களும் 40 சதவிகிதம், 60 சதவிகிதம் என்கிற முறையில் பிரதானப் பயிரில் வாரததைப் பிரித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் பிரதானப் பயிர் இல்லாத போடப் படுகிற இதர தானியங்கள் முழுவதும் விவசாயிகளுக்குச் சேரும் என்றும் சொல்லப்பட்டது. ஆனால் இன்றைக்கு என்ன சொல்கிறார்கள்? பிரதானப் பயிரில் பங்கு கொடுப்பதைப்போலவே இதர பயிர்கள் செய்தாலும் ஒரு பங்கு கொடுக்கவேண்டுமென்று திருத்தம் செய்திருக்கிறார்கள். காரணம் கேட்டால் பிரதானப் பயிர் எது என்று நிர்ணயிப்பது கஷ்டமாக இருக்கிறது. ஆகவே இப்படிச் செய்கிறோம் என்று சொல்கிறார்கள். இந்தக் காரணம் உண்மையாக இருக்குமானால், பிரதானப் பயிரை நிர்ணயிப்பது என்பது அவர்கள் சொல்வதுபோலவே கஷ்டமாக இருக்குமென்று தெரிந்தால் சாகுபடிக்கவார்களின்மீது இவர்களுக்கு நல்லெண்ணம் இருந்தால் வயலில் விளைவதில் எந்தப் பயிராக இருந்தாலும் 30 சதவிகிதம், 70 சதவிகிதம் என்று பிரித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று செய்துவிடலாமே! ஏன் அப்படிச் செய்யவில்லை? பிரதானப்பயிரில் பிரித்துக்கொள்வது கஷ்டமாகப்போகிறது? பிரதானப்பயிர் எது என்று நிர்ணயிப்பதிலேயே கஷ்டம் வருகிறது எனச் சுற்றி வளைத்துப் பேசுவதற்குப் பதிலாக “நில சுவான் தார்களுக்கு நாங்கள் சலுகை கொடுக்கப் போகிறோம். அதுதான் எங்களுக்கு நியாயமென்று தோன்றுகிறது” எனப் பகிரங்கமாகச் சொல்லி விடலாமே!

25th September 1956]

[Sri P. Ramamurthi]

அதைவிட்டுவிட்டு “சூயஸ் கால்வாயை எகிப்து தேச உடமை ஆக்கியதை ஒத்துக்கொள்கிறோம். சூயஸ்கால்வாயில் அவர்களுக்குப் பரிபூரண உரிமை உண்டு. ஆனாலும் இது சர்வதேசப் பிரச்சனை. ஆகவே அந்தக்கால்வாயை அவர்களுடைய பூர்ண அதிகாரத்தின் கீழேயேவிட முடியாது. அக் கால்வாயை உபயோகிப்போர் ஸ்திர்பனம் அமைத்து அவர்களிடம்தான் கொடுக்க வேண்டும்”, என பிரிட்டிஷ் பிரதமர் சொல்வதைப் போல பிரதானப் பயிரைத்தவிர வேறு பயிர்களில் விவசாயிகளுக்குச் சாகுபடியாளர் பங்கு தரவேண்டிய அவசியம் இல்லை. இருந்தாலும் பிரதானப் பயிர் எது என்று நிர்ணயிப்பது சங்கடமாகப்போவதால் உப பயிர்களிலும் ஒரு பங்கு தரத்தான் வேண்டும் எனச் சொல்வது நியாயமா?

ஸ்ரீ கருத்திருமன் விவசாயிகள் எல்லோரும் மிராசதார்களை எமாற்றி விடுகிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார். ஸ்ரீ கருத்திருமன் அவர்கள் ஒரு நல்ல நிலக்காரராக இருக்கலாம். அதை ஒப்புக்கொள்கிறேன். அதற்காக ராஜ்யத்திலுள்ள எல்லா நிலக்காரர்களும் மிகவும் நல்லவர்கள் என்று அவர் சொல்வாரேயானால் அது அவருடைய வர்க்க மனோபாவத்தைக் காட்டுகிறதே அல்லாமல் வேறு ஒன்றும் இல்லை.

40, 60 என்கிற வாரம் பிரிவினை எல்லாம் இப்பொழுது தானே ஏற்பட்டது? இதனால் அவர் உணவு உற்பத்தி பாதிக்கப்படுகிறது என்று சொன்னால் எப்படி என்று எனக்கு விளக்கவில்லை. கடந்த 150 வருஷ காலங்களாக நிலம் நிலச்சொந்தக்காரர்களிடமே இருந்து வந்திருக்கிறது. விவசாயத்தை நல்ல முறையில் அபிவிருத்தி செய்வதையாரும் இவ்வளவு காலமாக தடுக்கவில்லை. ஆனால் ஒவ்வொரு ஆண்டும் விவசாய உற்பத்தி படிப்படியாக குறைந்து கொண்டேயுள்ளது வந்திருக்கிறது என்பதை சரித்திரம் நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறதே. இப்பொழுது தான் இரண்டு மூன்று வருஷங்களாக உணவு உற்பத்தி அதிகரித்திருக்கிறது. இந்திய சர்க்கார் செய்திருக்கக்கூடிய பல விதமான அபிவிருத்தி வேலைகள் தான் அத்தகு காரணம் என்பதும் எல்லோருக்கும் தெரியுமே! இதற்கு முன்னால் இந்தியாவின் உற்பத்தி எவ்வளவு மிகக் கேவலமாக இருந்திருக்கிறது என்பதை நம் நாட்டு உற்பத்தியையும் வெளிநாட்டு உற்பத்தியையும் புள்ளி விவரங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் தெரியுமே! உதாரணமாக சர்க்கார் கணக்கைத்தான் சொல்லுகிறேன்.

ஒரு எக்கருக்கு இந்தியாவில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட நெல் 961 பவுண்டு, சினாவில் 1,216 பவுண்டு, பர்மாவில் 1,240 பவுண்டு, சைனாவில் 2,141 பவுண்டு, ஜப்பானில் 3,533 பவுண்டு, இந்தோ சைனாவில் 1,071 பவுண்டு, இந்தோனேசியாவில் 1,945 பவுண்டு, டர்க்கியில் 3,167 பவுண்டு, ஈஜிப்டில் 2,333 பவுண்டு, யு.எஸ்.ஏயில் 2,311 பவுண்டு, யு.எஸ்.என்.ஆரில் 1,918 பவுண்டு. இந்தப் புள்ளி விவரங்களைப் பார்த்தாலேயே உலகத்திலேயே மிகவும் குறைவான அளவு உற்பத்தி செய்திருப்பது இந்தியா தான் என்பது தெரியும். இது வரையிலும் இந்த உற்பத்திக்கு அதிபர்களாக இருந்தவர்கள் நிலச்சுவான்தார்கள் தானே! இவ்வளவு வருஷ காலமாக உற்பத்தி மிகவும் மோசமான நிலைமையில் போய்க் கொண்டிருக்கும்படியாக நிலச்சுவான்தார்கள் விட்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்றால் இது எதைக் காட்டுகிறது? இனி ஒரு கணம்கூட உற்பத்திக்கு அதிபர்களாக நிலச்சுவான்தார்களை வைத்திருந்தால் நாட்டுக்கு பெரிய அளவில் கெடுதி உண்டாகும். நாட்டின் பொருளாதாரத்திற்கும் மிகப் பெரிய அளவில் ஆபத்தை விளைவிக்கும் என்பதைத்தான் இது காட்டுகிறது. இப்படிப்பட்டவர்கள் விவசாயப்பொருள்களின் உற்பத்திக்கு அதிபர்களாக இருக்க லாயக்கற்றவர்கள் என்பதை சரித்திரமே நமக்கு நிரூபித்துக் காட்டிவிட்டது. ஸ்ரீ கருத்திருமன் இதற்கு விதிவிலக்கானவராக இருக்கலாம். அவர் தன்னுடைய நிலத்தில் ஒரு எக்கருக்கு மூலாயிரம் பவுண்டுக்கு மேல் உற்பத்தி செய்து காட்டியிருக்கலாம். அவரைக் கணக்கில் வைத்துக் ராஜ்யத்திலுள்ள எல்லா நிலச்சுவான்தார்களும் அப்படி இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லி விடக்கூடாது.

[Sri P. Ramamurthi] [25th September 1956]

11-10
a.m.

தஞ்சாவூர் முதலிய இடங்களை எடுத்துக்கொள்வோம். குத்தகைக்கு விடுவது எப்படி ஏற்பட்டது? எப்பொழுது ஏற்பட்டது? 50, 60 வருஷங்களுக்கு முன்னால் குத்தகை என்பதே கிடையாது. சமீப காலத்திலே தான் குத்தகை முறை வளர்ந்தது. ஸ்ரீ பாலசுப்பிரமணிய அய்யர் கூட **Dissenting Minute**-ல் 50 வருஷங்களுக்கு முன்பாக குத்தகை என்பதே கிடையாது, சிறு நிலச்சுவாந்தார்கள் தாங்களே சொந்த சாகுபடி செய்து வந்தார்கள் என்று கூறியிருக்கிறார். சமீப காலத்தில் இந்த குத்தகை முறை ஏற்பட்டதின் காரணம் என்ன? நிலத்தை எடுத்துக் கொள்வதற்கு போட்டி மேல் போட்டி இருந்ததால், தாங்கள் வேலை செய்யாமலேயே தங்களுக்கு அதிகமான வருமானம் கிடைக்கும் என்ற நிலைமை ஏற்பட்டதால் நாளுக்கு நாள் அந்த சந்தர்ப்பத்தை உபயோகப்படுத்திக்கொண்டு சிறு நிலச் சொந்தக்காரர்கள் நிலங்களை குத்தகைக்கு விட ஆரம்பித்தார்கள். விவசாயிகளுக்கு கொடுக்கவேண்டிய பங்கை கொடுக்காமல் அவர்களை வர்ப்பு வதைக்க ஆரம்பித்தார்கள். இதெல்லாம் சரித்திர பூர்வமான உண்மை. கோயம்புத்தூரில் நிலைமை எப்படி என்பது எனக்கு தெரியாது. ஸ்ரீ பழனிசாமி கவுண்டருக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். பருத்தி தோட்டங்களுக்கு ரூ. 4,000 advance கொடுக்கவேண்டுமென்ற முறை யுத்தத்திற்கு முன்பு ஏற்பட்டதா? யுத்தத்திற்கு பின்பு ஏற்பட்டதா? என் அந்த முறை? 1939-ம் வருஷத்துக்கு முன்பு இன்று இருக்கக்கூடிய குத்தகை அந்த நிலங்களுக்கு இருந்து வந்ததா? இல்லையே! அதற்குப்பிறகுதான் குத்தகை அதிகமாயிற்று. திராப் பசியின் காரணமாக விவசாயிகளிடத்திலே ஏற்பட்ட நெருக்கடியை பயன் படுத்திக்கொண்டு சமுதாயத்துக்கே தங்களை பணயம் வைக்கும்படியான நிலையில் விவசாயிகள் இருந்ததை உபயோகப்படுத்திக்கொண்டு, அவர்களை குறைந்த குத்தகைக்கு நிலத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி மிராசதார்கள் செய்தார்கள். இது மறுக்க முடியாத உண்மை. அப்படியிருக்கும்பொழுது, தாங்கள் இதுவரை செய்துவைத்திருக்கக்கூடிய அதே முறை நீடித்து அமுலில் இருக்கவேண்டுமென்பதற்காக நாட்டில் இருக்கக்கூடிய நிலச்சுவாந்தார்கள் பெரிய கிளர்ச்சி செய்து வருகிறார்கள். முதலில் அவர்கள் கிளர்ச்சிக்கு துரதிர்ஷ்டவசமாக நமது ராஜாங்கம் பணியவில்லை. கிளர்ச்சி வலுப்பட்டுக்கொண்டே போகிறது. கிளர்ச்சி வலுப்பட வலுப்பட அதற்கு ராஜாங்கம் சரணடைந்து கொண்டு வருகிறது.

உதாரணமாக செலக் கமிட்டியில் கனம் ஸ்ரீ சுப்பிரமணியம் பின் வருமாறு வாக்குறுதி கொடுத்தார் :—

“To an enquiry from Sri R. S. Arumugam, the Hon. Sri C. Subramaniam stated that he would be prepared to consider preference being given in the matter of giving lands surrendered by big tenants for cultivation to those persons who had already been evicted. He would take that aspect of the matter into consideration when the Prevention of Eviction Bill would be brought forward again before the Assembly.

With regard to border-line cases of tenants holding lands over and above 6-2/3 acres referred to by Sri S. Ramalingam and others, the Hon. Sri C. Subramaniam said that in cases where a tenant had surrendered a portion of the lands, such lands should not immediately revert back to the land-owner unless the land-owner himself did not own 6-2/3 acres. If the lands surrendered were over and above 6-2/3 acres, provision would be made in the Bill intended to prevent the eviction of tenants to take other lessees and that this question would be further considered in connexion with that Bill.”

25th September 1956] [Sri P. Ramamurthi]

பசிரங்கமாக அன்றைக்கு கொடுத்த வரக்குறுதி அது. 6-2/3 ஏக்கருக்கு மேல் குத்தகைக்கு வைத்திருக்கும் குத்தகைக்காரர் **surrender** செய்யும் நிலம் நிலச்சுவாந்தார் கைக்கு போய்ச் சேருவதற்கு பதிலாக, ஏற்கனவே நிலத்தை விட்டு வெளியேற்றப்பட்ட விவசாயிகளின் கைக்கு போய்ச் சேரும்படியாக சட்டம் இயற்ற தயார் என்று சொல்லியிருக்கிறார். அன்று கொடுக்கப்பட்ட வரக்குறுதி அதோடு போய்விட்டது. அந்தமாதிரி சட்டம் கொண்டு வருவதற்கு காலதாமதமாகும் என்று சொன்னால், இந்த மாதிரி சாகுபடியாளரிடமிருந்து சிடைக்கும் நிலங்களை சர்க்கார் வைத்துக்கொண்டு நிலத்தை விட்டு வெளியேற்றப்பட்ட விவசாயிகளுக்கு அந்த நிலங்களை பங்கிட்டுக் கொடுக்கும் முறையில் ஒரு சட்டம் கொண்டு வர அரசாங்கத்தின் இயந்திரம் இயங்க தாமதம் ஆகும் என்று கருதினால் அது வலையில் ஏன் இந்த ஷரத்தை ஒத்தி வைக்கக்கூடாது? இந்தப் பிரச்சினையை ஒத்திவைத்துவிட்டு அந்த சட்டத்தோடு கூட இதையும் கொண்டு வந்தால் அதை நிச்சயமாக வரவேற்க முடியும். ஆனால் அம்மாதிரி சட்டம் இப்பொழுது கொண்டு வரப்படவில்லை. இந்த சட்டப்பை கூட்டத் திலும் கொண்டுவரப் போவதில்லை. இதற்குப் பிறகு சட்டப்பை எப்பொழுது கூடும் என்பது சொல்ல முடியாது. தேர்தல் முடிந்த பிறகு என்ன நடக்கப் போகிறது என்றும் இப்பொழுது சொல்ல முடியாது. 10 ஏக்கருக்கு மேல் நிலம் வைத்திருப்பவர்கள் பெரிய விவசாயிகளாக கருத முடியாது. நிலச்சுவாந்தார் ஏற்கெனவே எவ்வளவு நிலம் வைத்திருந்தாலும், 10 ஏக்கருக்கு மேல் வைத்திருக்கும் விவசாயிகள் திருப்பிக் கொடுக்கும் நிலங்களும் அவர்கள் கையிலேயே போய்ச் சேருகிறது. 10 ஏக்கர் நிலம் வைத்திருக்கும் சிறு விவசாயின் ஒரு குடும்பத்தில் இரண்டு பேர், நான்கு பேர் இருப்பார்கள். 100, 500 ஏக்கர்கள் மடங்கலிலிருந்தும், கோவில்களிலிருந்தும் குத்தகைக்கு எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் நபர்கள் தான் இடைக் குத்தகைக்காரர்கள். 10 ஏக்கருக்கு மேல் உள்ள நிலத்தை விவசாயி **surrender** செய்வது யார் நன்மைக்காக? நிலச்சுவாந்தார் நன்மைக்காகவே என்று நான் குறிப்பாக எடுத்துக்காட்ட ஆசைப் படுகிறேன்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: It is not as if I were unaware of the assurance which I had given on behalf of the Government. We do not know the magnitude of the problem, whether there would be many surrenders, and when there are cases of surrender, it is not as if anybody could take away that land and it is not as if there would be any difficulty in identifying the land. Therefore, the Government will be prepared, if the problem is of sufficient magnitude, to bring forward a legislation, even though we may be facing the General Elections. But let us know the magnitude of the problem. Nobody can take away that land, and the Government are prepared to consider this question. There is no question of our going back on the assurance we have already given.

SRI P. RAMAMURTHI: இவ்வளவுதூரம் யோசனை செய்யக்கூடிய கனம் நிதி மந்திரி, இது ஒரு பெரிய பிரச்சனையாகிவிடுமா என்று தெரியாது, பிரச்சனையின் magnitude தெரியாது என்றெல்லாம் சொல்லக்கூடிய மந்திரி, இப்பொழுது சாகுபடியாளர் அதிக நிலத்தை **surrender** செய்ய வேண்டாம், இது எவ்வளவு பெரிய பிரச்சனை என்று இப்பொழுது தெரியாது, பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று ஏன் இதை ஒத்திப்போடக்கூடாது?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I do not want to argue with the hon. the Leader of the Opposition. He himself was well aware of the proceedings of the Select Committee. We had to fix

[Sri C. Subramaniam] [25th September 1956]

a limit and we fixed the limit of 6-2/3 acres. Then they themselves raised the problem of marginal cases. When we fix a limit, we have to provide for marginal cases and we provided that those who owned between 6-2/3 acres and 10 acres could be given the advantage of surrendering the land in excess of the prescribed limit. This certainly cannot be used for saying that we want to favour a particular class of persons. In respect of these lands, we have given an assurance and we are prepared to abide by it. Even the hon. the Leader of the Opposition should be a little bit fair in advancing his arguments, taking into consideration the fact that he was also present at the meetings of the Joint Select Committee.

SRI P. RAMAMURTHI: I was not a Member of the Joint Select Committee.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: At least after having looked into the proceedings, he should have taken note of what has happened and should not argue on hypothetical grounds.

SRI P. RAMAMURTHI: எந்த அளவுக்கு நிலங்கள் surrender செய்யப் பட்டால் சர்க்கார் கண்ணோட்டத்தில் அது பெரிய பிரச்சனையாக இருக்கும், அதை சர்க்கார் பெரிய பிரச்சனை என்று கருதுவார்கள் என்பது நமக்குத் தெரியாது. நான் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில், மூன்று ஏக்கர் நிலம் ஒரு சாதாரண விவசாயிமிருந்து எடுக்கப்பட்டு ஒரு பெரிய நிலச்சுவாந்தார் கையில் போனாலும் கூட, அது ஒரு முக்கியமான பிரச்சனையானது. அது யாரை பாதிக்கிறது. யாருக்கு லாபம் என்ற கண்ணோட்டத்தில் பார்க்க சீரே. சர்க்கார் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் இந்த மாதிரி நிலங்கள் surrender செய்யப்பட்ட பிறகு இது பெரிய பிரச்சனையாகிவிட்டால், அப்பொழுது இது பற்றி கொடுத்திருக்கக் கூடிய வாக்குறுதியை நிறைவேற்றுவோம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்பொழுது நிச்சயமாக இம்மாதிரி surrender செய்யப் பட்ட நிலங்கள் நிலச்சுவாந்தார்கள் கைக்குப் போகாமல் பாதுகாக்கும் நோக்கத்தோடு ஒரு சட்டம் கொண்டுவரப் படும் என்று ஒருவிதமான நிபந்தனையுற்ற வாக்குறுதி கொடுக்கப்பட்டது. இதுபற்றி அப்பொழுது எத்தவிதமான நிபந்தனையும் போடப்படவில்லை. இப்பொழுது தான் ஒரு பெரிய “ஆல்” போட்ட நிபந்தனை போடப்படுகிறது. இப்படியெல்லாம் நிலச்சுவாந்தார் பக்கம் நழுவுவதற்கு வேண்டிய வழி வகைகள் செய்யப் படுகின்றன. இதற்கு பதிலாக விவசாயிகளின் பக்கம் நழுவுவதற்கு வேண்டிய வழி வகைகள் செய்யப்பட்டால் அதை நாங்கள் வரவேற்றிருப்போம். நிலச்சுவாந்தார்களுக்குச் சாதகமாக பல மாறுதல்கள் செய்யப்பட்டு வருகின்றன.

ஆகவே இந்த மசோதா சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் ஏதோ 60-40 என்ற ஒரு வாரத்தை முடிவு செய்து கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அந்த அளவுக்காவது அது சரியாக அமுலாக்கப்பட வேண்டுமென்று நாங்கள் விரும்புகிறோம். ஆனால், நிச்சயமாக எதிர் காலத்தில் இந்த அடிப்படையில் நிலப் பிரச்சனையை தீர்த்து விட முடியும் என்று நினைத்தோமானால், அது தவறு. இது விஷயமாக தவறுதலாக எடுக்கப்பட்ட கணக்குகளாயிருந்தாலும் அரசாங்கத்தின் புள்ளி விவரங்களையே பார்ப்போம். 21 ஏக்கராவுக்குள்பட்டு நிலம் வைத்திருப்பவர்களின் எண்ணிக்கை 18, 52, 317. அவர்களிடம் இருக்கும்படியான நிலம் 22 லட்சம் ஏக்கர். 75 ஏக்கருக்கு அதிகமாக நிலம் வைத்துக்கொண்டிருக்கக் கூடிய 19,486 பட்டாதார்கள் கையில் 3,400,452 ஏக்கர் நிலம் சிக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே இதிலிருந்து எவ்வளவு பேர்களின் கையில் எவ்வளவு நிலம் சிக்கி இருக்கிறது என்பது நன்றாகத் தெரியும். இந்தப் புள்ளி

25th September 1956] [Sri P. Ramamurthi]

விவரங்கள் எல்லாம் சர்க்கார் எடுத்துக் கொடுத்த புள்ளி விவரங்களிலிருந்துதான் நான் சொல்லுகிறேன். சமீபத்தில் சர்க்கார் நில சென்ஸஸ் எடுத்தார்கள். அப்பொழுது எடுக்கப்பட்ட கணக்குத்தான் இது. இது எல்லோருக்கும் நன்றாகத் தெரியும். இந்தக் கணக்கெல்லாம் கிராமங்களிலுள்ள கணக்குப்பிள்ளைகளும், முன்சீப்புகளும் எடுத்த கணக்குத்தான். அவர்களுக்கு எவ்வளவோ வேலைகள் இருக்கின்றன. அவைகளின் மத்தியில் இந்தக் கணக்கையும் அவர்கள் எடுத்திருக்கிறார்கள். அந்தக் கணக்கைத்தான் நாம் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியதாக இருக்கிறது. இதைப் பற்றி ஜனங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது. ஏதோ அவர்கள் கொடுக்கக்கூடிய கணக்கைவைத்துக்கொண்டுதான் கணக்கிறார்கள். அவைகள் நிலச் சொந்தக்காரர்களுக்குச் சாதகமாக இருந்தாலும் இருக்கலாம். அவர்கள் கொடுத்த கணக்குப்படியே 75 ஏக்கர் புஞ்சை நிலத்திற்கு மேல் அதிகமாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவர்களுடைய பெயரில் எவ்வளவு ஏக்கர் நிலம் முடங்கி விடுகிறது என்பது நன்றாகத் தெரியும். ஆனால் மிராசுதாரர்களைச் சொல்லுவதில் பயனில்லை. இப்பொழுது யாரிடத்தில் பெரிய அளவில் நிலம் போய்க் குவிந்து கிடக்கிறது என்பதை நாம் கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். இப்படிப்பட்ட அடிப்படை பிரச்சனையை நாம் முதலில் தீர்த்தாக வேண்டும். இப்படிப் பார்த்து விவசாயிகளுக்கு பெரிய அளவில் லாபம் வந்துகொண்டு என்று நினைப்பது தவறு.

நமது ராஜ்யத்தில் கடந்த நாலேந்து வருஷங்களாக நில வெவ்வி யேற்றம் நடந்துவந்து கொண்டிருப்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். இது முதலில் தஞ்சை ஜில்லாவில் ஆரம்பமாகியிருந்தது. அதன் பிறகு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மற்ற ஜில்லாக்களுக்கும் பரவியது. 1951-ம் வருஷம் சுப்ரமணியக் கமிட்டி ரிபோர்ட் வந்தவுடன் இப்படிப்பட்ட இயக்கம் ஆரம்பமாகியது. அது வரவரப் பரவிக்கொண்டுவந்து இப்பொழுது பெரிய அளவில் எல்லா ஜில்லாக்களிலும் நடந்துகொண்டுவருகிறது. பல விவசாயிகளை வெளியேற்றிவிட்டு நிலங்களைச் சொந்த சாகுபடிக்கு எடுத்துக் கொண்டிருப்பது நமக்கு நன்றாகத் தெரியும். அப்படிப் பார்க்கப்போனால் பலர் சொந்த சாகுபடி என்று சொல்லிக்கொண்டு நகரங்களில் உட்கார்ந்து கொண்டு தங்களுடைய நிலங்களை சாகுபடி செய்துகொண்டுவருகிறார்கள். சிலர் 6,000 ஏக்கர் நிலத்தை வைத்துக்கொண்டு சொந்த சாகுபடி செய்கிறோம் என்று சொல்லிக்கொண்டு சென்னையில் உட்கார்ந்துகொண்டு இருப்பது நமக்கு நன்றாகத் தெரியும். அப்படிப்பட்ட கணக்குக் கொடுக்கப் பட்டிருப்பதும் நமக்கு நன்றாகத் தெரியும். இப்படிப்பட்ட கணக்குத்தான் அதிகமாக இருக்கிறது. இது சர்க்காருக்கே நன்றாகத் தெரியும், பிளானிங் கமிஷன் இதையே ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறது. இதை மூன்று வருஷங்களாக விசாரிக்க வேண்டுமென்று நாங்கள் சொல்லிக் கொண்டுவருகிறோம். இவைகளுக்கு எல்லாம் ஒரு வழிவகை செய்ய வேண்டும் என்று நாங்கள் சொல்லிக்கொண்டுவருகிறோம். இதற்கு முன்னதாக இரண்டு சட்டங்கள் கொண்டுவரப்பட்டு அவைகளும் நிறைவேற்றப்பட்டன. ஓரளவு அதன் மூலம் நன்மைகள் ஏற்பட்டாலும் பூர்வாகவும் நன்மை ஏற்படவில்லை. இதில் எவ்வளவோ பிரச்சனைகள் அவசியம் கவனிக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது. ஆனால் ஏதோ சாக்குப் போக்குச் சொல்லிக்கொண்டு தட்டிக் கமித்துக் கொண்டுவருகிறார்கள். காரணம் கேட்டால் அரசியல் சட்டத்தில் அதற்கு இடம் கொடுக்கவில்லை. சட்டம் குறுக்கே நிற்கிறது என்றும் சொல்லுகிறார்கள். அரசியல் சட்டம் எப்படி இருந்தாலும் அவர்களுடைய கடமையைச் செய்தாகவேண்டும். அந்தக் கண்ணோட்டத்துடன் அதைப் பார்த்துச் செய்யவேண்டும். இப்பொழுது இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் என்ன சொல்லுகிறார்கள்.

The objectives of land reform are twofold : firstly, to remove such impediments upon agricultural production as arise from the character of the agrarian structure; and secondly, to create conditions for evolving, as speedily as may be possible, an

[Sri P. Ramamurthi] [25th September 1956]

agrarian economy with high levels of efficiency and productivity. These aspects are inter-related, some measures of land reform bearing more directly on the first aim, others to a greater extent on the second. Thus, the abolition of intermediaries and the protection given to tenants are intended to give to the tiller of the soil his rightful place in the agrarian system and, by reducing or eliminating burdens he has borne in the past, to provide him with fuller incentives for increasing agricultural production. Similarly to bring tenants into direct relation with the State and to put an end to the tenant-landlord nexus are essential steps in the establishment of a stable rural economy. In the conditions of India large disparities in the distribution of wealth and income are inconsistent with economic progress in any sector. This consideration applies with even greater force to land. The area of land available for cultivation is necessarily limited. In the past rights in land were the principal factor which determined both social status and economic opportunity for different groups in the rural population. For building up a progressive rural economy, it is essential that disparities in the ownership of land should be greatly reduced. In view of the existing pattern of distribution and size of agricultural holdings, redistribution of land in excess of a ceiling may yield relatively limited results. Nevertheless, it is important that some effective steps should be taken in this direction during the second five-year plan so as to afford opportunities to landless sections of the rural population to gain in social status and to feel a sense of opportunity equally with other sections of the community. Reduction of disparities in the ownership of land is also essential for developing a co-operative rural economy.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: With great respect to the Leader of the Opposition, I wish to remind him that we are now considering only the Fair Rent Bill. I do agree that indications about the other reforms also should be given. But, I do not think the scope of the present discussion is so extensive as the hon. Leader of the Opposition wants to make it. It is not as if we were unaware of the need for a comprehensive land legislation. If without further referring to the Planning Commission's Report, he confines himself to the Bill before the Assembly, we can finish in time. Otherwise, I am afraid it will not be possible to finish within the time.

SRI P. RAMAMURTHI : எதற்கு இதைக் குறிப்பிடுகிறேன் என்றால் இப்பொழுது 60—40 என்று கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். இதற்குத் திருத்தம் கொண்டுவரப்போவதாகக் கேள்விப்படுகிறேன். செலக் கமிட்டிக்குப் பிறகு கூட திருத்தங்கள் கொண்டுவரப்போவதாகக் கேள்விப்படுகிறேன். அது சரியல்ல. ஏதோ சிலருக்கு செளகரியம் செய்யும்பொழுட்டு திருத்தங்கள் கொண்டுவருவது என்பது சரியல்ல. இப்படித் திருத்தங்களுடன் கொண்டுவந்து நிறைவேற்றினால் பின்னாலே எவ்வளவோ சங்கடங்கள் ஏற்படும். இப்படிப் போய்க்கொண்டிருந்தால் நிச்சயமாக நிலப் பிரச்சினையைத் தீர்க்கவே முடியாது. பல சிக்கல்களை உண்டாக்கக் கூடிய நிலைமை ஏற்படலாம். இப்பொழுதுள்ள பிரச்சினையை உடனடியாக

25th September 1956] [Sri P. Ramamurthi]

எடுத்துக்கொண்டு அதற்கு வேண்டிய பரிகாரங்களை இப்பொழுதே தேடிக்கொள்வதுதான் சரி. இப்பொழுது கொண்டுவரப்பட்டுள்ள திருத்தங்கள் சில சுவான்தார்களுக்கு சாதகம் விளையக்கூடிய அளவில் இருக்கிறது. அப்படி இல்லாமல் அந்தத் திருத்தங்களைப் பற்றி பேசும்போது அவைகளை கைவிட்டு விடவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஏற்கனவே செயல்பட்டிருக்கும் முடிவையே ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். அதை மாற்றவே கூடாது. நிலச் சொந்தக்காரருக்குச் சாதகமான முறையில் திருத்தங்களை சர்க்கார் கொண்டுவரக் கூடாது என்பதைக் குறிப்பிட்டு அவைகளை வற்புறுத்தக் கூடாது என்று கேட்டுக்கொண்டு இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Mr. Speaker, Sir, I am glad to note two welcome features in the speech of the non-Leader of the Opposition. One is that he has made the Planning Commission's Report his gospel at least as regards the agricultural sector. The other is that he has now begun to go the China way as against the Russia way; I mean he is becoming a convert from collectivism to co-operation. He said that the Planning Commission had suggested that 75 or 80 per cent of the produce should go to the tenant and that the balance only should go to the landholder and asked why the Government had fixed the share of the tenant at so low as 60 per cent. I submit that in fixing the target, the Planning Commission has said that the proportion could be varied, if there were any special considerations and special circumstances. In our State there are special considerations and special circumstances which have made the Government fix a rate of rent different from the one suggested by the Planning Commission. Certain very high authorities in Delhi have conceded that, though the object of the Planning Commission is to make land legislation uniform in the whole Union as far as possible, it has to vary from State to State. The hon. Leader of the Opposition said that many people had obtained vast tracts of land in this country for nothing, that is, they got land as jagirs, estates, etc. I may state that, whatever may be the position in other States, that is not the case at least with our State. In the majority of cases, land was acquired by hard-earned money. It may be by manual work. For instance, a small landholder by proper husbandry and intense cultivation and by practising thrift might have saved money. It is a well known thing how in the country parts small landholders try to build up their assets by hard work and saving. This is all manual work. There is also the other method of acquiring land by brain work. A man may work as a lawyer or as a doctor. The Leader of the Opposition styled them as lazy persons. At that rate the Leader of the Opposition can also be styled as a lazy person. He is not a manual worker. It is by his brain work that he lives and thrives. (Interruption.) Anyway, he is not a manual worker.

11-30 a.m.

SRI S. RAMALINGAM : On a point of order, Sir, எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் எப்பொழுதாவது தனக்கு நிலம் வேண்டுமென்று கேட்டாரா? அப்படி அவர் கேட்டிருப்பதற்கு நியாயம் இல்லை. அப்படித் கேட்டிருந்தாலும் அவருக்குக் கொடுப்பது நியாயம் இல்லை.

[25th September 1956]

MR. SPEAKER : This is not a point of order.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : இப்பொழுது நிலம் கொடுப்பதைப்பற்றிய பிரச்சனை அல்ல. யார் மூளையை உபயோகப்படுத்து வேலை செய்கிறார்கள், யார் தன்னுடைய தேகப் பிரயாசையால் வேலை செய்கிறார்கள் என்பதுதான் இப்பொழுதுள்ள பிரச்சனை.

SRI P. RAMAMURTHI : Does the Hon. Minister think that all the landholders are doing wonderful brain work?

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : As regards the value or the price of the land, there is great disparity between State and State. I found in the States of Hyderabad and Bombay no land was more than about Rs. 2,500 per acre. Here wet land in the deltaic areas costs Rs. 8,000 or even Rs. 10,000, I am told. All that money is got by hard work, whether manual work or brain work. This hard-earned money has been invested on land, and the landowners expect some reasonable return from land. But we are now hemming in that right by so many restrictions. Large extents of land the landowner cannot hold hereafter. Lands under personal cultivation should be restricted to the acreage stipulated. In the other States, in certain areas rent has been reduced to one-fifth or one-sixth. This is a drastic cut. But in other areas, some landholders were not getting even 25 per cent and even that they were not getting in an assured manner. In this case, the fixation of rent has really done good. Now they are assured of a rent of 25 per cent. There, different categories of rent have been fixed. In one area the rent has been drastically cut and in another area, the landholder is benefited by the rent legislation. The conditions in those States are different. Therefore, we have to take into consideration the conditions prevailing in our State and provide for them accordingly. As I have already stated, in the neighbouring Andhra State, they have provided for 50 : 50. The conditions there are more or less the same as in our State. Still they thought it fit to fix 50 : 50, whereas we have provided for 60 : 40.

As regards the comprehensive scheme, I have already said that there are difficulties in the way of its introduction. The whole scheme has to be altered. I do not say that it is impossible to do so. The details of the scheme have to be worked out, and the model of the scheme has to be changed by the Government if the Government are to take over lands compulsorily and then distribute them. It takes time to work out details. That is the reason for the delay.

Various points were raised during the course of the discussion. It was said that suitable steps should be taken to ensure proper manuring of the land. That is why in sub-clause (10) of Clause 3 it is laid down that a landowner may advance money to his tenant so that he can arrange for the proper manuring of the land. We found that the fixation of a definite percentage in regard to

25th September 1956] [Sri M. A. Manickavelu]

manure, making it compulsory, etc., gave rise to a lot of difficulties in actual working. We could not say how much manure should be put in; whether it is 5 per cent or 10 per cent. In some seasons manuring will be 5 per cent. In other seasons, it may be more. For some lands certain facilities will be required. For some other lands those facilities may not be required. All these things could not be put into legislation. That is why we have left these things vague. We have empowered the landowner to advance money to his tenant for manuring the land, if the tenant is not able to find the wherewithal to manure the land with the aid of a co-operative society or other organisation. The landlord can reimburse himself the money that he advances to his tenant.

It was pointed out that the five-year period for making a revision in price was too long a period and that it should be shortened. But the whole point for consideration is this: So long as the produce is shared according to the ratio, there is no difficulty. Only in cases of dispute, the average has to be worked out. For this a period of five years has been fixed. The lean years and the bumper years in these five years will be taken into account and then the average will be worked out. So, a five-year period is necessary. If there is no dispute in regard to the sharing of the produce, there is no difficulty at all. Only in cases where there is dispute, this formula will be adopted. One hon. Member said that, deducting the cost of cultivation, the share of the tenant would be only 25 per cent net. The cost of cultivation has been put roughly at one-third. This may range from 20 per cent to 30 per cent of the gross produce. This will be within that margin. If the cost of cultivation is only 20 per cent, then the tenant gets another 10 per cent. In exceptional cases where the tenant has to spend up to 30 per cent, he gets his net share of one-third; the cost of cultivation will be one-third and the landowner, who has to pay the land tax (which varies from 5 to 10 per cent), gets one-third. Therefore practically the net income that the landowner will get will only be 33 per cent or 30 per cent.

Another hon. Member referred to the question of fixing a ceiling on land holdings. That cannot be provided for here. It must be provided for in the other phase of the land reform. Therefore no provision has been made for that in this Bill.

It was pointed out that there was no mention about the compulsory registration of lease deeds. This could not be provided for here. Provision has been made in the Bill that was passed here yesterday that all leases should be reduced to writing.

The hon. Member from Pudukkottai asked why there should be all these restrictions and control in the agricultural sector alone and why they should not be extended to the industrial and other sectors. Unfortunately the profession or occupation of agriculture is the oldest in the world. There is very great pressure on land. Naturally for various reasons this problem has to be tackled first

[Sri M. A. Manickavelu] [25th September 1956]

11-40
a.m.

before we go to the other problems. A large percentage of people live on agriculture and naturally all sorts of complications and problems arise. Therefore, Government are called upon to deal with them as and when they arise. That is why it has been taken up first. Already there is a talk in the air that other sectors would be interfered with. When and how, we do not know. There was imperative necessity to interfere with this sector so that agricultural operations may go on in a smooth manner and the production may be increased.

Sir, an hon. Member wanted that a Tamil version of the Act should be made available. All Acts are translated into the various languages and Acts passed by the Legislature are available in the regional languages.

The hon. Member from Tirupattur referred to the question of normal produce, etc. It is only in order to have an idea as to what the normal produce is, that the definition is given. In order to enable the Tribunal or other authorities, to settle disputes whenever they arise, the normal produce has been defined in the Act, so that they may know what it is. In all other cases it will be the actual produce that would be shared on the thrashing floor in some cases and elsewhere in other cases.

Sir, now I have given notice of certain amendments to the Bill. The first amendment is with regard to giving effect to the provisions of this Bill. We have changed it from July to October. That has been necessitated because July is already over, the harvest is also over and September is passing away. As I said, harvest is over and it would be difficult to reopen the question when people had already shared the produce on the existing ratio. Therefore, it has been decided that the Act may come into force from October when the new crop is to be harvested.

There are two classifications now as regards rent to be paid. One is dry land. The rent for dry lands is fixed at 25 per cent. In regard to garden lands it is 33-1/3 per cent. By the amendment that we have proposed, it is sought to club both these categories into one and the rent will be fixed at 33-1/3 per cent. Even at the Select Committee stage many hon. Members pointed out that fixing the rent at 25 per cent for dry lands in districts like Chingleput, North Arcot, Salem and South Arcot would be too low because it was said that in the case of these dry lands the tenant had not to put in much labour. He has merely to plough the land and sow it. If there is seasonal rain, he gets a good crop. If the crop happens to be a commercial crop he gets a good return also. He suffers only if there is drought or other difficulties. Taking it on an average, he is better off than the cultivator on the wet land. On wet lands the tenant has to put forth greater amount of labour and also spend much money. That was why even at the Select Committee stage they wanted to step up the rent. We said then that we should examine it. Therefore, we have now made it 33-1/3 per cent.

25th September 1956]

[Sri M. A. Manickavelu]

Another amendment is with regard to the payment of rent in kind. The option is given to the tenant to pay the rent either in cash or in kind. But the amendment now seeks, in the case of paddy cultivation, to give the option to the owner to get the rent in the shape of paddy, that is in kind. I think it is just and fair that the landowner owning land and on whose land paddy is cultivated should have the grain raised on his land to meet his domestic needs.

In the case of leasers who are in the nature of intermediaries, now provision is made that if they had contracted to pay a higher rent to the landowner—now that the rent has been reduced by this Bill, they will be getting far less but will be obliged to pay more according to the contract with the landowner—the intermediaries can surrender the lease. They will not have the liability to pay higher rent to the landowner.

These are the four amendments that have been given notice of by the Government. As regards silt and other minor points, I think we can deal with them when the clause by clause discussion is taken up.

There is one other thing also about which there was some criticism. That was about the sharing of the catch crop. In the original Bill there were different provisions with regard to the sharing of the first crop, second crop and so on. Now we have made a single provision that all things produced on the land should be shared in the ratio fixed. The catch crop also comes under that provision.

Then the upper limit of 6-2/3 acres has been fixed for every tenant. This is because a cultivator in the guise of a tenant should not have a very large area of land and also get the benefit of this legislation. This legislation is meant for the smaller sort of tenants. That is why a limit has been fixed. The limit fixed is 6-2/3 acres. It is quite a large piece of land, taking into account the fact that three acres of dry land or 1½ acres of garden land will be taken as equivalent to one acre of wet land. There will be ample area for the tenant to cultivate and there should not be any grievance on this account.

Some difficulties were expressed about the pannaiyal system of cultivation. In the discussion on this Bill we cannot go into that question. That has to wait for sometime. When the other scheme of reforms is taken up all these things will be tackled. Then only we can give a quietus to this agitation. Now, as it is, we are dealing only with the question of fair rent. Hon. Members should appreciate that Government, instead of waiting for the comprehensive reform, have brought forward this measure so that at least the question of fair rent is settled and the tenant benefited even now.

[Sri M. A. Manickavelu] [25th September 1956]

In regard to silt clearance and other points raised, it has been provided that in the case of field channels the tenant should do the work. In the case of big channels it is for the Public Works Department to attend to it. There will be no difficulty in the working of that clause.

Sir, I think, I have covered almost all the points raised by hon. Members. If there are any other new points, I shall try to meet them at the next stage.

SRI V. C. PALANISAMY GOUNDER : I think the hon. Minister for Revenue has not met my point regarding garden lands.

SRI S. RAMALINGAM : That means it has not been accepted.

SRI P. RAMAMURTHI : Points made by many hon. Members also have not been met.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : It does not mean they have lapsed. We shall take them up during the clause by clause consideration of the Bill.

SRI E. L. RAGHAVA MUDALIAR : Unfortunately whenever I raise a point, the Hon. Minister is engaged in something else.

MR. SPEAKER : Without making any remark, the hon. Member may mention his point.

SRI E. L. RAGHAVA MUDALIAR : The Hon. Revenue Minister is well aware of the fact that there is no question of repairing the irrigation channels in Palar basin. I have already said that if there is the question of major repair to the channel the liability may be fixed on the landlord. But with regard to routine work in the Palar basin I have suggested that it may be made the liability of the tenant. In sandy portions of the river, it has to be done as a day-to-day routine work during drought season. If the landlord is made responsible for this I think it will be an impracticable proposition. Therefore, at least with regard to the Palar basin where this routine has to be done during drought season, the liability may be fixed on the tenant.

11-50
a.m. THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : I think, it comes under the Kudimaramath Act which has recently been amended. Therefore, there is no difficulty about that.

MR. SPEAKER : The question is—

“That the Madras Cultivating Tenants (Payment of Fair Rent) Bill, 1956 (L.A. Bill No. 4 of 1956), as amended by the Joint Select Committee, be taken into consideration.”

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

MR. SPEAKER : Now I will take up the Bill clause by clause.

25th September 1956]

* SRI S. SWAYAMPRAKASAM : Sir, I have just now received a copy of certain amendment, and all the amendments given notice of have not been circulated. Some amendments given notice of by the Government have just now been circulated and we have to study the implications and consequences of such amendments. Therefore, my request is that clause-by-clause consideration of the Bill may be taken up to-morrow.

SRI P. RAMAMURTHI : Sir, I too would like to suggest the postponement of the clause-by-clause consideration of the Bill to to-morrow in view of the fact that the Government have given notice of very important and basic amendments which alter the character of the Bill to a very great extent. We have to study the amendments very carefully and thoroughly and then decide our attitude towards them. They are not mere verbal amendments, but very important amendments which have been given notice of after a decision of the Congress Party. It is only after the Government party had discussed the whole matter, they had given notice of such amendments. So, it is very necessary that we too should be given an opportunity to study the implications of them and see how far they could be supported. It will be unfair if we rush through the bill.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I submit that we can't take up some clauses which are not really important just now.

SRI C. KANDASAMY : பொது விவாதத்தில் இருந்த மசோதாவுக்கு இப்பொழுது கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் திருத்தங்கள் மிகவும் விரோதமாக இருக்கின்றன. அவைகளைப் பற்றி பரிசீலனை செய்து விவாதிக்க அவகாசம் வேண்டும். அதன் பின்புதான் அவைகளைப் பற்றிப் பேசலாம். அதனால் இவைகளை நாளைக்கு எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்று தோன்றுகிறது. அப்படியே நாளைக்கு எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

MR. SPEAKER : திருத்தங்கள் கொடுத்திருக்கும் க்ளாஸ்களைப்பற்றி பேசும்போது அதைப் பற்றிப் பேசலாம். இப்பொழுது ஆரம்பித்து விட்டால் திருத்தங்களைப் பற்றிய க்ளாஸ்கள் வரும்போது இதைப் பற்றி பேசிக்கொள்ளலாம். அதனால் இப்பொழுது இதைத் தொடர்ந்து நடத்துவதில் ஆட்சேபணை இருக்க முடியாது.

SRI C. KANDASAMY : Sir, the character of the Bill has been changed.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I have read the original Bill and I am also aware of the amendments given notice of by the Government. To say that they have changed the character of the Bill is taking it too far. If hon. Members want time they may put it on some other grounds. After all, what do the amendments relate to? One amendment seeks to change the date from "first of July" to "first of October". We expected that this Bill would go through by July and therefore we had fixed the date as "first of July". But somehow it was postponed and naturally it becomes "first of October". It does not change the character of the Bill.

[Sri C. Subramaniam] [25th September 1956]

The only other important amendment seeks to change the fair rent in the case of dry land, from 25 per cent to 33-1/3 per cent. After all, the original Bill prescribed a uniform share of 40 and 60 per cent. The Select Committee prescribed different shares for four categories of land—40 per cent, 35 per cent, 33-1/3 per cent and 25 per cent. Instead of that, we are proposing to abolish the fourth one and have only three categories—40 per cent, 35 per cent and 33-1/3 per cent. Therefore, I am really unable to understand the argument of the hon. Member Sri Kandasamy and the hon. Leader of the Opposition that these amendments have changed the character of the Bill.

SRI S. SWAYAMPRAKASAM : Sir, I cannot understand the attitude of the Hon. Leader of the House that these amendments may not alter the true nature of the Bill. As a matter of fact, the Hon. Leader of the House himself has stated that one amendment proposes to change the date from 1st July to 1st October. Now the practical difficulty arises with regard to giving effect to provisions of clause 13 of the Bill. Also some cases might arise when the tenant might have raised second crop or might have manured certain portions of the land, and in that connection we may have to examine the rights and liabilities of such tenants.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : These difficulties do not arise out of the amendments proposed by the Government.

MR. SPEAKER : The hon. Member can discuss all these points when the amendments are before the House for discussion.

* SRI S. SWAYAMPRAKASAM : The Leader of the House has no difficulty over the whole matter because the concerned Government Department is at his disposal. But we must have time to think over them. The amendments proposed are not so easy and simple as the Hon. Minister seems to think.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Those important amendments do not arise in clauses 2 and 3 of the Bill. Clause 1 will be taken up later. So, we can take up clauses 2 and 3 now and the rest of the clauses to-morrow.

SRI P. RAMAMURTHI : The Hon. Leader of the House, I submit, should not take up this attitude. After all, when we say that the amendments change the character of the Bill it should not be taken in the literal sense. We know that the punja lands constitute the overwhelming majority of the lands in this State. Therefore, what will be the total effect on the majority of the agricultural population of such an important amendment, is to be considered. Similarly the question of changing the date from July to October has got some repercussions on the people and there will also be difficulties in the practical implementation of the provisions of the Bill. When the ruling party took so much time to consider

25th September 1956] [Sri P. Ramamurthi]

the whole matter and bring forward certain amendments, we also have got to think of the whole matter. For this purpose we must have sufficient time and we should not rush through the provisions of the Bill. If, as the Hon. Leader of the House has stated that clauses 2 and 3 are not so important and that they can be passed to-day itself, why not we consider them to-morrow and finish their consideration in five minutes?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I have no objection to postponing it, if the Hon. Leader of the Opposition and other hon. Members are not in a mood to proceed with the Bill. But that is a different matter. Let them not put the blame on the Government that because certain amendments have been proposed which really do not change the character of the Bill they want the adjournment of the House. I am entirely in the hands of the Members and if they feel that we should rise now so that they can have more time to think over the various other matters I do not wish to stand in their way.

* SRI S. SWAYAMPRAKASAM : Sir, to say that Members have got some other business to attend to and therefore they want the adjournment of the House is not correct. For considering the amendments given notice of by the Government, we must have time and opportunity.

12
noon.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Sir, I am really surprised that the hon. Member should put forward that point of view. Clauses 2 and 3, which can be taken up for consideration to-day, are not affected by any of the amendments given notice of by the Government, and I cannot understand the objection raised against discussing these clauses now. If the hon. Member still wants that these should be considered to-morrow, I have no objection. But let it not be said that these clauses could not be taken up to-day because of the amendments which we have proposed, and they have nothing to do with clauses 2 and 3.

* SRI S. SWAYAMPRAKASAM : How are we to know whether these amendments proposed by the Government only relate to clauses other than clauses 2 and 3. The amendments proposed by Government may have some bearing on many clauses in the Bill and I have no time to consider their implications.

SRI P. RAMAMURTHI : I am afraid we are entering into legalistic arguments. The Hon. Leader of the House says that we require time for considering the whole question and that is the sum and substance of the whole thing. Let us not stand on certain formalities in coming to a decision on this matter. The Government want to move certain amendments and time is required to consider that and on that basis alone I am putting forward the view that the House be adjourned now in order that we may have time to think over the amendments proposed by the Government.

[25th September 1956]

MR. SPEAKER: What is the general wish of the House? Instead of wasting our time, shall we proceed to some other business?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: They want an adjournment of the House.

MR. SPEAKER: The House will now adjourn and meet again to-morrow at 9 a.m.

The House then adjourned.

V.—PAPER LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

158. Notification issued with G.O. No. 3172, Revenue, dated 16th August 1956, amending certain rules published under the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948.

